

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 1

- Εκκλ. 1,1 ῥήματα ἐκκλησιαστοῦ υἱοῦ Δαβὶδ βασιλέως Ἰσραὴλ ἐν Ἱερουσαλήμ.
- Εκκλ. 1,1 Λογοὶ τοῦ Σολομώντος, υἱοῦ τοῦ Δαυὶδ βασιλέως τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ μ Ε πρωτεύουσαν τὴν Ἱερουσαλήμ, ὁ ὁποῖος Σολομών ἐκλήθη Ἐκκλησιαστής, διότι εἶχε συγκαλέσει εἰς ἠθικοθησκευτικὴν συγκέντρωσιν τοὺς Ἰσραηλῖτας.
- Εκκλ. 1,2 Ματαιιότης ματαιοτήτων, εἶπεν ὁ ἐκκλησιαστής, ματαιιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης.
- Εκκλ. 1,2 Ἐντελώς, μάταια καὶ ἀνωφελή, εἶπεν ὁ Ἐκκλησιαστής, ὅτι εἶναι ὅλα ὅσα δὲν σχετίζονται μετὰ τὸν Θεόν καὶ τὸ θέλημά του. Ματαιιότης ματαιοτήτων, ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἐπιγεια εἶναι μάταια.
- Εκκλ. 1,3 τίς περισσεΐα τῷ ἀνθρώπῳ ἐν παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ, ᾧ μοχθεῖ ὑπὸ τὸν ἥλιον;
- Εκκλ. 1,3 Ποῖον κέρδος καὶ ποῖα ὠφέλεια ἀπομένει στὸν ἄνθρωπον ὕστερα ἀπὸ τὸν μεγάλον μόχθον, τὸν ὁποῖον καταβάλλει καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπιγείου ζωῆς του;
- Εκκλ. 1,4 γενεὰ πορεύεται καὶ γενεὰ ἔρχεται, καὶ ἡ γῆ εἰς τὸν αἰῶνα ἔστηκε.
- Εκκλ. 1,4 Ἡ μία ἀνθρωπίνη γενεὰ πορεύεται καὶ φεύγει, ἄλλη δὲ ἔρχεται καὶ τὴν διαδέχεται. Ἡ γῆ ὅμως ὡς ἐν αἰῶνα θεμέλια ἐστηριγμένη μένει πάντοτε.
- Εκκλ. 1,5 καὶ ἀνατέλλει ὁ ἥλιος καὶ δύει ὁ ἥλιος καὶ εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ ἔλκει.
- Εκκλ. 1,5 Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει, ὁ ἥλιος δύει καὶ πάλιν ἐπανέρχεται στὸν τόπον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀνέτειλεν, ὡς ἐάν κάποια δύναμις τὸν ἐλκύῃ.

- Εκκλ. 1,6 αὐτὸς ἀνατέλλων ἐκεῖ πορεύεται πρὸς νότον καὶ κυκλοῖ πρὸς βορρᾶν· κυκλοῖ κυκλῶν, πορεύεται τὸ πνεῦμα, καὶ ἐπὶ κύκλους αὐτοῦ ἐπιστρέφει τὸ πνεῦμα.
- Εκκλ. 1,6 Ο ἥλιος ἀνατέλλει ἐκεῖ πρὸς τα βορειοανατολικά και διαγράφων τας κυκλικὰς τροχιάς του προχωρεῖ πρὸς τον νότον και πάλιν ἐπανέρχεται εἰς την βορειοανατολικήν περιοχήν. Ο ἄνεμος ἐπίσης διαγράφει κύκλους ἐν τη πορείᾳ του. Διανύει ταχέως τον δρόμον του και ἐπανέρχεται πάλιν στους κύκλους του.
- Εκκλ. 1,7 πάντες οἱ χεῖμαρροι πορεύονται εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἡ θάλασσα οὐκ ἔστιν ἐμπιπλαμένη· εἰς τὸν τόπον, οὗ οἱ χεῖμαρροι πορεύονται, ἐκεῖ αὐτοὶ ἐπιστρέφουσι τοῦ πορευθῆναι.
- Εκκλ. 1,7 Ολοι οι ποταμοὶ χύνονται εἰς τὴν θάλασσαν και ἡ θάλασσα ποτέ δεν γεμίζει. Με τὴν ἐξάτμισιν δε και τὴν βροχὴν οι ποταμοὶ ἐπανέρχονται στον τόπον, ἀπὸ τον ὁποῖον πηγάζουν. Εκεῖ πάλιν γυρίζουν.
- Εκκλ. 1,8 πάντες οἱ λόγοι ἔγκοποι· οὐ δυνήσεται ἀνὴρ τοῦ λαλεῖν, καὶ οὐ πλησθήσεται ὀφθαλμὸς τοῦ ὁρᾶν, καὶ οὐ πληρωθήσεται οὖς ἀπὸ ἀκροάσεως.
- Εκκλ. 1,8 Ολα τα λόγια των ἀνθρώπων προκαλοῦν κόπωσιν και ἀνίαν. Ο ἄνθρωπος δεν ἠμπορεῖ να εὖρη ικανοποίησιν και ἀνάπαυσιν οὔτε εἰς τα ἰδικὰ του οὔτε εἰς των ἄλλων τα λόγια. Το μάτι δεν χορταίνει να βλέπη και το αὐτί δεν γεμίζει ποτέ, ὅσα και ἀν ἀκούσῃ.
- Εκκλ. 1,9 τί τὸ γεγονός; αὐτὸ τὸ γενησόμενον· καὶ τί τὸ πεποιημένον; αὐτὸ τὸ ποιηθησόμενον· καὶ οὐκ ἔστι πᾶν πρόσφατον ὑπὸ τὸν ἥλιον.
- Εκκλ. 1,9 Ποῖον εἶναι αὐτὸ που ἔχει ἤδη γίνῃ ἐν τῇ ροῇ του χρόνου; Αὐτὸ το γεγονός θα γίνῃ και στο μέλλον. Ποιὸ εἶναι αὐτό, που ἔχει πραγματοποιηθῇ και λάβῃ ὑπαρξιν; Αὐτὸ θα πραγματοποιηθῇ και στο μέλλον. Τίποτε το νέον δεν

υπάρχει κάτω από τον ήλιον.

Εκκλ. 1,10 ὅς λαλήσει καὶ ἐρεῖ· ἰδὲ τοῦτο κενόν ἐστίν, ἤδη γέγονεν ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς γενομένοις ἀπὸ ἔμπροσθεν ἡμῶν.

Εκκλ. 1,10 Εἰς εκείνον, ο οποίος θα εἴπῃ· “ἰδοὺ αὐτὸ εἶναι νέον”, θα του δοθῇ ἀπάντησις· “αὐτὸ ἔχει ἤδη γίνεῖ κατὰ τους παρελθόντος αἰῶνας εἰς τὰς γενεάς, αἱ οἵαι υπῆρξαν καὶ ἐζήσαν προ ἡμῶν”.

Εκκλ. 1,11 οὐκ ἔστι μνήμη τοῖς πρῶτοις, καὶ γε τοῖς ἐσχάτοις γενομένοις οὐκ ἔσται αὐτῶν μνήμη μετὰ τῶν γενησομένων εἰς τὴν ἐσχάτην.

Εκκλ. 1,11 Τα παρελθόντα γεγονότα λησμονοῦνται, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ πρόσφατα δεν θα υπάρχη ἀνάμνησις· ὅπως ἐπίσης καὶ δι' ἐκεῖνα, τὰ οἷα θα συμβοῦν στο ἀπώτερον μέλλον.

Εκκλ. 1,12 Ἐγὼ ἐκκλησιαστής ἐγενόμην βασιλεὺς ἐπὶ Ἰσραὴλ ἐν Ἱερουσαλήμ·

Εκκλ. 1,12 Εγὼ, ο Εκκλησιαστής, ἐγίνα βασιλεὺς στον λαὸν του Ισραὴλ με πρωτεύουσαν την Ιερουσαλήμ.

Εκκλ. 1,13 καὶ ἔδωκα τὴν καρδίαν μου τοῦ ἐκζητῆσαι καὶ τοῦ κατασκέψασθαι ἐν τῇ σοφίᾳ περὶ πάντων τῶν γινομένων ὑπὸ τὸν οὐρανόν· ὅτι περισπασμὸν πονηρὸν ἔδωκεν ὁ Θεὸς τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων τοῦ περισπᾶσθαι ἐν αὐτῷ.

Εκκλ. 1,13 Επεδόθην με ὅλην μου τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν νὰ ἐρευνήσω κατὰ βάθος με τὴν σοφίαν μου καὶ νὰ γνωρίσω ὅλα τὰ ἐπίγεια, ὅσα ἐγίναν καὶ γίνονται ὑπὸ τὸν οὐρανόν. Καὶ τὸ συμπέρασμά μου εἶναι, ὅτι ὁ Θεὸς παρεχώρησε μεγάλην καταπόνησιν καὶ ταλαιπωρίαν στους ἀνθρώπους, ὥστε νὰ καταπονοῦνται αὐτοὶ εἰς τὰς ἀσχολίας των.

Εκκλ. 1,14 εἶδον σὺν πάντα τὰ ποιήματα τὰ πεποιημένα ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ ἰδοὺ τὰ πάντα ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος.

Εκκλ. 1,14 Ηρεύνησα λοιπὸν ἐγὼ ὅλα τὰ ἔργα, που ἔχουν γίνεῖ εἰς τὴν

γην κάτω από τον ήλιον. Και ιδού ότι όλα αυτά είναι ματαιότης, κυνηγητό ανέμου και ματαιοπονία.

Εκκλ. 1,15 διεστραμμένον οὐ δυνήσεται ἐπικοσμηθῆναι, καὶ ὑστέρημα οὐ δυνήσεται ἀριθμηθῆναι.

Εκκλ. 1,15 Το στραβό και ανάποδο δεν είναι δυνατόν να γίνη ευθυτενές και ωραίον. Αι δε ατέλειαι και ελλείψεις είναι τόσοι μεγάλοι, ώστε δεν ημπορούν να υπολογισθούν

Εκκλ. 1,16 ἐλάλησα ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου τῷ λέγειν· ἰδού ἐγὼ ἐμεγαλύνθην καὶ προσέθηκα σοφίαν ἐπὶ πᾶσιν, οἱ ἐγένοντο ἔμπροσθέν μου ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔδωκα καρδίαν μου τοῦ γινῶναι σοφίαν καὶ γινῶσιν.

Εκκλ. 1,16 Εκαμα εγώ ακόμη αυτές τας σκέψεις και είπα στον εαυτόν μου· “ιδού, έγινα μεγάλος. Εδοξάσθην μεταξύ των ανθρώπων. Και ως προς την σοφίαν εξεπέρασα όλους εκείνους, οι οποίοι είχαν ζήσει προ εμού εις την Ιερουσαλήμ. Εδωκα την ψυχήν μου και την διάνοιάν μου στο να γνωρίσω την ανθρωπίνην σοφίαν και γνώσιν.

Εκκλ. 1,17 καὶ καρδίᾳ μου εἶδε πολλά, σοφίαν καὶ γινῶσιν, παραβολὰς καὶ ἐπιστήμην ἔγνων ἐγὼ, ὅτι καὶ γε τοῦτο ἐστὶ προαίρεσις πνεύματος·

Εκκλ. 1,17 Η ψυχή και ο νους μου εγνώρισαν πολλά. Απέκτησα σοφίαν και γνώσιν. Εμαθα εγώ διδακτικὰς παροιμίας και επιστήμην”. Είδα όμως επάνω εις τα πράγματα ότι όλα αυτά δεν είναι τίποτε άλλο, παρά ορμή του παρερχομένου ανέμου.

Εκκλ. 1,18 ὅτι ἐν πλήθει σοφίας πλῆθος γνώσεως, καὶ ὁ προστιθεὶς γνώσιν προσθήσει ἄλγημα.

Εκκλ. 1,18 Εις την πολλήν σοφίαν υπάρχει βεβαίως και πολλή γνώσις. Οποιος όμως θέλει να πλουτίση αυτές τας γνώσους, θα προσθέση στον εαυτόν του κόπον και πόνον και απογοήτευσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 2

- Εκκλ. 2,1 Εἶπον ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου· δεῦρο δὴ πειράσω σε ἐν εὐφροσύνῃ, καὶ ἰδὲ ἐν ἀγαθῷ· καὶ ἰδοὺ καὶ γε τοῦτο ματαιότης.
- Εκκλ. 2,1 Εἶπα ἐγὼ τότε ἀπὸ μέσα μου στον εαυτὸν μου· “αφοῦ εἰς τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἐπιστήμην δεν ὑπάρχει ικανοποίησις, ἔλα λοιπόν, θα σε κάμω νὰ δοκιμάσῃς τὴν ἡδονὴν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν. Νὰ ἀπολαύσῃς κάθε υλικὸν ἀγαθόν”. Αὐτὸ καὶ ἐγένε. Ἰδοὺ ὁμως ὅτι ἡ υλικὴ αὐτὴ ἀπόλαυσις ἦτο καθαρὰ ματαιότης.
- Εκκλ. 2,2 τῷ γέλωτι εἶπα περιφοράν, καὶ τῇ εὐφροσύνῃ· τί τοῦτο ποιεῖς;
- Εκκλ. 2,2 Διὰ τὰ πολλὰ καὶ ἀτελείωτα γέλια εἶπα ὅτι εἶναι παράφορα καὶ ἀνοησία. Εἰς δὲ τὴν ἀμαρτωλὴν διασκέδασιν εἶπα· “διὰ τί τοὺς κάνεις αὐτό;”
- Εκκλ. 2,3 καὶ κατεσκεψάμην εἰ ἡ καρδίᾳ μου ἐλκύσει ὡς οἶνον τὴν σάρκα μου -καὶ καρδίᾳ μου ὠδήγησεν ἐν σοφίᾳ- καὶ τοῦ κρατῆσαι ἐπ’ εὐφροσύνην, ἕως οὔ ἴδω ποῖον τὸ ἀγαθὸν τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ὃ ποιήσουσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἀριθμὸν ἡμερῶν ζωῆς αὐτῶν.
- Εκκλ. 2,3 Ἐπειτα ἐσκέφθην πολὺ. Καὶ λογικῶς σκεπτόμενος ἐπεδίωξα κατὰ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν υλικῶν ἀγαθῶν νὰ συγκρατήσω τὸν εαυτὸν μου εἰς τὰ ὅρια τῆς λογικῆς καὶ νὰ μὴ παρασυρθῶ ἀπὸ τὰς ἡδονάς, ὅπως ἐλκύεται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ κρασί, διὰ νὰ ἴδω ποῖον εἶναι τὸ ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ πράξουν καθ’ ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἐπιγείου ζωῆς των.
- Εκκλ. 2,4 ἐμεγάλυνα ποίημά μου, ὠκοδόμησά μοι οἴκους, ἐφύτευσά μοι ἀμπελῶνας,
- Εκκλ. 2,4 Ἐπεδίωξα λοιπὸν τὰ μεγάλα ἔργα. Ἐκτίσα οἰκοδομὰς

- Εκκλ. 2,5 μεγαλοπρεπείς. Εφύτευσα δια τον εαυτόν μου αμπελώνας.
έποίησά μοι κήπους καὶ παραδείσους καὶ ἐφύτευσα ἐν
αὐτοῖς ξύλον πᾶν καρποῦ·
- Εκκλ. 2,5 Περιέκλεισα κήπους και δενδροκήπους και εφύτευσα εις
αυτούς δένδρα καρποφόρα παντός είδους.
- Εκκλ. 2,6 έποίησά μοι κολυμβήθρας ύδάτων τοῦ ποτίσαι ἀπ’
αὐτῶν δρυμόν βλαστῶντα ξύλα·
- Εκκλ. 2,6 Διέταξα και εκτίσθησαν δεξαμεναί υδατών, δια να
ποτίζονται από αυτάς όλα τα χλοερά δένδρα του δάσους.
- Εκκλ. 2,7 έκτησάμην δούλους καὶ παιδίσκας, καὶ οἰκογενεῖς
έγένοντό μοι, καί γε κτήσις βουκολίου καὶ ποιμνίου
πολλή έγένετό μοι ὑπέρ πάντας τοὺς γενομένους
ἔμπροσθέν μου ἐν Ἱερουσαλήμ·
- Εκκλ. 2,7 Ηγόρασα ως κτήμα μου δούλους και δούλας. Και τα παιδιά,
που αυτοί εγέννησαν εις τα ανάκτορά μου, έγιναν ιδικά
μου. Απέκτησα μεγάλα κοπόδια βοϊδιών και προβάτων,
περισσότερα από όσα είχαν αποκτήσει όλοι εκείνοι, που
υπήρξαν προ εμού εις την Ιερουσαλήμ.
- Εκκλ. 2,8 συνήγαγόν μοι καί γε άργύριον καὶ χρυσίον καὶ
περιουσιασμούς βασιλέων καὶ τῶν χωρῶν· έποίησά μοι
ἔδοντας καὶ ἄδούσας καὶ έντρυφήματα υἱῶν
ἀνθρώπων, οἰνοχόον καὶ οἰνοχόας·
- Εκκλ. 2,8 Συνεκέντρωσα δια τον εαυτόν μου άργυρον και χρυσόν,
θησαυρούς και περιουσίας βασιλέων και ολοκλήρων
περιοχών. Είχα προς διασκεδασίν μου τραγουδιστάς και
τραγουδιστρίας. Εκαμα ιδικάς μου και εγνώρισα όλας τας
διασκεδάσεις και απολαύσεις των ανθρώπων. Είχα
οινοχόους και οινοχόας, δια να με κερνούν κρασί.
- Εκκλ. 2,9 καὶ έμεγαλύνθην καὶ προσέθηκα παρὰ πάντας τοὺς
γενομένους ἔμπροσθέν μου ἐν Ἱερουσαλήμ· καί γε
σοφία μου έστάθη μοι.
- Εκκλ. 2,9 Εφθασα εις μεγαλείον και δόξαν και εξεπέρασα όλους τους

ανθρώπους, οι οποίοι προ ἐμοῦ εἶχαν ζήσει εἰς τὴν
Ιερουσαλήμ. Ἐν μέσῳ ὁμῶς ὅλων αὐτῶν τῶν μεγαλείων καὶ
τῶν ἀπολαύσεων ἡ σοφία μου μου συμπαραεστάθη, ὥστε νὰ
μὴ ἐκτραπῶ ἀνεπανορθῶτως.

Εκκλ. 2,10 καὶ πᾶν, ὃ ᾔτησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, οὐκ ἀφείλον ἀπ’
αὐτῶν, οὐκ ἀπεκώλυσα τὴν καρδίαν μου ἀπὸ πάσης
εὐφροσύνης, ὅτι καρδία μου εὐφράνθη ἐν παντὶ μόχθῳ
μου, καὶ τοῦτο ἐγένετο μερίς μου ἀπὸ παντός μόχθου.

Εκκλ. 2,10 Καθε τι, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, δὲν τοὺς
το ἐστέρησα καὶ δὲν ἠμπόδισα τὴν καρδίαν μου νὰ
ἀπολαύσῃ κάθε τέρψιν καὶ χαρὰν. Ἡ καρδία μου
ἀπῆλauseν ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῶν ταλαιπωριῶν καὶ τῶν κόπων
μου. Αὐτὸ ἄλλωστε υπῆρξε καὶ τὸ κέρδος ὅλων τῶν κόπων
τῆς ζωῆς μου.

Εκκλ. 2,11 καὶ ἐπέβλεψα ἐγὼ ἐν πᾶσι ποιήμασί μου, οἷς ἐποίησαν αἱ
χεῖρές μου, καὶ ἐν μόχθῳ, ᾧ ἐμόχθησα τοῦ ποιεῖν, καὶ
ἰδοὺ τὰ πάντα ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος, καὶ
οὐκ ἔστι περισσεΐα ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Εκκλ. 2,11 Καὶ ἐπεῖτα ἀπὸ ὅλας αὐτάς τας τέρψεις καὶ τας ἀπολαύσεις
ἐρριψα ἐγὼ ἓνα βλέμμα εἰς ὅλα ὅσα ἐπραξα, εἰς ὅλα ὅσα
κατεσκεύασαν τὰ χεῖρά μου, εἰς ὅλα ὅσα με κόπον καὶ
ταλαιπωρίαν ἠγωνίσθην νὰ ἀποκτήσω, καὶ ἐβγάλα τὸ
συμπέρασμα, ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ματαιότης. Κούφια ὁρμὴ
παρερχομένου ἀνέμου καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένα μόνιμον
κέρδος, καμμία ὠφέλεια κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Εκκλ. 2,12 καὶ ἐπέβλεψα ἐγὼ τοῦ ἰδεῖν σοφίαν καὶ περιφορὰν καὶ
ἀφροσύνην· ὅτι τίς ἄνθρωπος, ὃς ἐπελεύσεται ὀπίσω
τῆς βουλής τὰ ὅσα ἐποίησεν αὐτήν;

Εκκλ. 2,12 Ἐρριψα ἐγὼ τὸ βλέμμα μου, διὰ νὰ ἰδῶ καὶ γνωρίσω τι
διαφέρει ἡ σοφία ἀπὸ τὴν παραφορὰν καὶ μωρίαν τῶν
ἀνθρώπων. Διότι ποιὸς ἄνθρωπος εἰς ὅλον τοῦτον βίον
ἀκολουθεῖ τὴν σοφίαν καὶ τὴν σύνεσιν εἰς τὰς πράξεις, τὰς

- οποίας αυτή εμπνέει και ενεργεί;
- Εκκλ. 2,13 καὶ εἶδον ἐγὼ ὅτι ἐστὶ περισσεΐα τῇ σοφίᾳ ὑπὲρ τὴν ἀφροσύνην, ὡς περισσεΐα τοῦ φωτὸς ὑπὲρ τὸ σκότος.
- Εκκλ. 2,13 Ἀπὸ τὴν παρατήρησιν καὶ ἐξέτασιν αὐτὴν εἶδον ἐγὼ, ὅτι ὑπάρχει μεγάλη υπεροχὴ τῆς σοφίας ἀπέναντι τῆς ἀφροσύνης, ὅση υπεροχὴ ὑπάρχει στο φῶς ἀπέναντι τοῦ σκότους.
- Εκκλ. 2,14 τοῦ σοφοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐν κεφαλῇ αὐτοῦ, καὶ ὁ ἄφρων ἐν σκότει πορεύεται· καὶ ἔγνω καὶ γὰρ ἐγὼ ὅτι συνάντημα ἐν συναντήσεται τοῖς πᾶσιν αὐτοῖς.
- Εκκλ. 2,14 Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ σοφοῦ ἀνθρώπου εὐρίσκονται ἀνοικτοὶ πάντοτε εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ, ὥστε νὰ βλέπῃ που πορεύεται καὶ τι πράττει. Ἐνῶ στὸν ἀσύνετον δὲν ὑπάρχουν ὀφθαλμοὶ καὶ βαδίζει μέσα στο σκότος. Ἐν τούτοις ἐγὼ κατενόησα, ὅτι, παρὰ τὴν διαφορὰν αὐτὴν, ὁ σοφὸς καὶ ὁ μωρὸς θὰ ἔχουν μίαν κοινὴν συνάντησιν· θὰ συναντηθοῦν καὶ οἱ δύο στὸν θάνατον.
- Εκκλ. 2,15 καὶ εἶπα ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου· ὡς συνάντημα τοῦ ἄφρονος καὶ γὰρ ἐμοὶ συναντήσεται μοι, καὶ ἵνα τί ἐσοφισάμην ἐγὼ; τότε περισσὸν ἐλάλησα ἐν καρδίᾳ μου, διότι ὁ ἄφρων ἐκ περισσεύματος λαλεῖ, ὅτι καὶ γὰρ τοῦτο ματαιότης.
- Εκκλ. 2,15 Ἐσκέφθην, λοιπὸν, ἐγὼ ἐσωτερικῶς καὶ εἶπα στὸν εαυτὸν μου. “Ἀφοῦ, ὅπως θὰ ἀποθάνῃ ὁ μωρὸς, θὰ ἀποθάνω καὶ ἐγὼ, διατί τότε ἐκοπίασα νὰ ἀποκτήσω σοφίαν;” Ἐσκέφθην τότε πῶς πολὺ ἀπὸ μέσα μου καὶ εἶπα· “ὁ ἄφρων ομιλεῖ ἀνοησίας ἀπὸ το περισσεῦμα τῆς καρδίας τοῦ καὶ ἡ ἰδική μου σοφία εἶναι ἀραγε ματαιότης.
- Εκκλ. 2,16 ὅτι οὐκ ἔστιν ἡ μνήμη τοῦ σοφοῦ μετὰ τοῦ ἄφρονος εἰς τὸν αἰῶνα, καθότι ἤδη αἱ ἡμέραι ἐρχόμεναι τὰ πάντα ἐπελήσθη· καὶ πῶς ἀποθανεῖται ὁ σοφὸς μετὰ τοῦ ἄφρονος;

- Εκκλ. 2,16 Διότι τόσο η ανάμνησις του σοφού όσον και η ανάμνησις του μωρού δεν θα μείνη αιωνία. Καθότι αι ημέραι και οι χρόνοι, που θα ακολουθήσουν, θα κάμουν να λησμονηθούν τα πάντα. Και πως, λοιπόν, ο σοφός πεθαίνει και λησμονείται, όπως και ο ανόητος;”
- Εκκλ. 2,17 καὶ ἐμίσησα σὺν τὴν ζωὴν, ὅτι πονηρὸν ἐπ’ ἐμέ τὸ ποίημα τὸ πεποιημένον ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὅτι πάντα ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος.
- Εκκλ. 2,17 Αηδίασα ἐγὼ τὴν ἐπίγειον ζωὴν, διότι κατ’ ἐμέ εἶναι ταλαιπωρία και ματαιότης κάθε έργον, που γίνεται κάτω από τον ἥλιον εἰς τὴν γην, διότι όλα εἶναι μάταια και κούφια, σαν πνοή διερχομένου ανέμου.
- Εκκλ. 2,18 καὶ ἐμίσησα ἐγὼ σὺν πάντα μόχθον μου, ὃν ἐγὼ κοπιῶ ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὅτι ἀφίω αὐτὸν τῷ ἀνθρώπῳ τῷ γινομένῳ μετ’ ἐμέ·
- Εκκλ. 2,18 Και απεστράφην ἐγὼ ὅλας τας ταλαιπωρίας και τους κόπους μου, στους οποίους υπεβλήθην ζων εἰς τὴν γην κάτω από τον ἥλιον, διότι αὐτοὺς τους κόπους μου τους ἀφήνω στον ἀγνωστὸν μου ἀνθρωπον, ο οποίος θα με διαδεχθῇ.
- Εκκλ. 2,19 καὶ τίς οἶδεν εἰ σοφὸς ἔσται ἢ ἄφρων; καὶ εἰ ἐξουσιάζεται ἐν παντὶ μόχθῳ μου, ᾧ ἐμόχθησα καὶ ᾧ ἐσοφισάμην ὑπὸ τὸν ἥλιον; καὶ γε τοῦτο ματαιότης.
- Εκκλ. 2,19 Και ποιὸς γνωρίζει, εἴαν αὐτὸς θα εἶναι σοφὸς ἢ ἀσύνετος; Και εἴαν αὐτὸς θα ἐξουσιάζῃ και θα διαχειρίζεται καλῶς τα αγαθά των κόπων μου, δια τα οποία ἐγὼ σκληρὰ εἰργάσθην και δια τῆς σοφίας μου τα ἀπέκτησα ζων κάτω από τον ἥλιον; Και αὐτό βεβαίως εἶναι ματαιότης.
- Εκκλ. 2,20 καὶ ἐπέστρεψα ἐγὼ τοῦ ἀποτάξασθαι τὴν καρδίαν μου ἐν παντὶ μόχθῳ μου, ᾧ ἐμόχθησα ὑπὸ τὸν ἥλιον,
- Εκκλ. 2,20 Εγύρισα τότε και απεφάσισα να κάμω τὴν καρδίαν μου, να ἀπαρνηθῇ ὅλους τους κόπους μου, στους οποίους υπεβλήθην ζων εἰς τὴν γην.

- Εκκλ. 2,21 ὅτι ἐστὶν ἄνθρωπος, ὅτι μόχθος αὐτοῦ ἐν σοφίᾳ καὶ ἐν γνῶσει καὶ ἐν ἀνδρείᾳ, καὶ ἄνθρωπος, ὃς οὐκ ἐμόχθησεν ἐν αὐτῷ, δώσει αὐτῷ μερίδα αὐτοῦ. καὶ γε τοῦτο ματαιότης καὶ πονηρία μεγάλη·
- Εκκλ. 2,21 Διότι ἐσκέφθην, ὅτι ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὅπως ἐγώ, ὁ ὁποῖος με κάθε σοφίαν καὶ γνῶσιν καὶ δραστηριότητα ἐκοπίασε διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἀγαθῶν, καὶ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος δὲν ἐκοπίασε δι' αὐτά. Καὶ ὁ πρῶτος θὰ ἀφήσῃ στὸν δεῦτερον τὰ ἀγαθὰ του ὡς κληρονομίαν του. Αὐτὸ βέβαια εἶναι μάταιον καὶ πολὺ καταθλιπτικόν.
- Εκκλ. 2,22 ὅτι γίνεται τῷ ἀνθρώπῳ ἐν παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ καὶ ἐν προαιρέσει καρδίας αὐτοῦ, ὃ αὐτὸς μοχθεῖ ὑπὸ τὸν ἥλιον.
- Εκκλ. 2,22 Διότι τι ἀπομένει στὸν ἄνθρωπον ἀπὸ ὅλον τὸν κόπον του, στὸν ὁποῖον ὑπεβλήθη κάτω ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν διάθεσιν τῆς καρδίας του;
- Εκκλ. 2,23 ὅτι πᾶσαι αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ἀλγημάτων καὶ θυμοῦ περισπασμὸς αὐτοῦ, καὶ γε ἐν νυκτὶ οὐ κοιμᾶται ἡ καρδιά αὐτοῦ· καὶ γε τοῦτο ματαιότης ἐστίν.
- Εκκλ. 2,23 Διότι ὅλαι αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ταλαιπωρία καὶ κόπος καὶ πόνος καὶ ἀνησυχία, κατὰ δὲ τὴν νύκτα δὲν ἡσυχάζει ὁ νους καὶ ἡ καρδιά του ἐξ αἰτίας τῶν μεριμνῶν του. Αὐτὸ εἶναι ματαιότης.
- Εκκλ. 2,24 οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν ἀνθρώπῳ, ὃ φάγεται καὶ ὃ πίνεται καὶ ὃ δείξει τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀγαθὸν ἐν μόχθῳ αὐτοῦ. καὶ γε τοῦτο εἶδον ἐγώ ὅτι ἀπὸ χειρὸς τοῦ Θεοῦ ἐστίν·
- Εκκλ. 2,24 Καὶ λοιπὸν δὲν ὑπάρχει διὰ τὸν ἄνθρωπον ἄλλο ἀγαθόν, εἰμὴ μόνον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ φάγῃ καὶ θὰ πῖῃ καὶ τὸ ὁποῖον θὰ προσφέρῃ πρὸς τέρψιν καὶ ευχαρίστησιν εἰς τὴν ψυχὴν του· ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον ἀπέκτησε με τὸν κόπον του. Εγὼ αὐτὸ εἶδον καὶ ἐξηκρίβωσα ἐπάνω εἰς τὰ πράγματα, ὅτι αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν ἔχει δοθῆ ἀπὸ τὸ χεῖρ τοῦ Θεοῦ στὸν

άνθρωπον.

Εκκλ. 2,25 ὅτι τίς φάγεται καὶ τίς πίνεται πάρεξ αὐτοῦ;

Εκκλ. 2,25 Διότι, πράγματι, ποῖός ἡμπορεῖ να φάγη καὶ να πῖη κάτι χωρὶς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ;

Εκκλ. 2,26 ὅτι τῷ ἀνθρώπῳ τῷ ἀγαθῷ πρὸ προσώπου αὐτοῦ ἔδωκε σοφίαν καὶ γνῶσιν καὶ εὐφροσύνην· καὶ τῷ ἁμαρτάνοντι ἔδωκε περισπασμὸν τοῦ προσθεῖναι καὶ τοῦ συναγαγεῖν, τοῦ δοῦναι τῷ ἀγαθῷ πρὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· ὅτι καὶ γε τοῦτο ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος.

Εκκλ. 2,26 Διότι ὁ Θεὸς στὸν ἄνθρωπον, ποὺ τὸν βλέπει ἀγαθόν, ἔδωκε σοφίαν καὶ γνῶσιν καὶ χαράν. Εἰς δὲ τὸν ἁμαρτωλὸν ἔδωκεν αγωνιώδη ἀπασχόλησιν, διὰ νὰ θησαυρίζῃ καὶ νὰ συγκεντρῶνῃ υλικά ἀγαθὰ, ὥστε νὰ ἀφήσῃ αὐτὰ στὸν ἄνθρωπον τὸν ἀγαθὸν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ εἶναι ματαιότης. Κούφια πνοὴ τοῦ ἀνέμου, ποὺ ἐρχεται καὶ παρέρχεται.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 3

Εκκλ. 3,1 Τοῖς πᾶσι χρόνος καὶ καιρὸς τῷ παντὶ πράγματι ὑπὸ τὸν οὐρανόν.

Εκκλ. 3,1 Εἰς ὅλα ὑπάρχει ὁ κατάλληλος καιρὸς διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ δὲ κάθε ἔργον κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν, πρέπει νὰ δοθῇ ἡ κατάλληλος ευκαιρία.

Εκκλ. 3,2 καιρὸς τοῦ τεκεῖν καὶ καιρὸς τοῦ ἀποθανεῖν, καιρὸς τοῦ φυτεῦσαι καὶ καιρὸς τοῦ ἐκτῖλαι τὸ πεφυτευμένον,

Εκκλ. 3,2 Ὑπάρχει ὠρισμένος καιρὸς, ποὺ ὅταν συμπληρωθῇ, θὰ γίνῃ ὁ τοκετὸς καὶ ὠρισμένος καιρὸς τοῦ θανάτου, ὠρισμένος ὁ καιρὸς τῆς φυτεύσεως καὶ ὠρισμένος ὁ καιρὸς, ποὺ θὰ ἐκριζωθῇ τὸ φυτευθέν.

- Εκκλ. 3,3 καιρός τοῦ ἀποκτεῖναι καὶ καιρός τοῦ ἰάσασθαι, καιρός τοῦ καθελεῖν καὶ καιρός τοῦ οἰκοδομεῖν,
- Εκκλ. 3,3 Ὑπάρχει ωρισμένος καιρός, που θα διαταχθῇ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἐνόχου, ὅπως καὶ ωρισμένος καιρός να ἀποτραπῇ ὁ θάνατος καὶ να τοῦ χαρισθῇ ἡ ζωὴ. Καιρός δια να κρημνίσῃ ὁ ἄνθρωπος, καὶ καιρός, δια να ανοικοδόμησῃ.
- Εκκλ. 3,4 καιρός τοῦ κλαῦσαι καὶ καιρός τοῦ γελάσαι, καιρός τοῦ κόψασθαι καὶ καιρός τοῦ ὀρχήσασθαι,
- Εκκλ. 3,4 Ὑπάρχει ωρισμένος καιρός, δια να κλαύσῃ κανεῖς, καὶ ωρισμένος καιρός δια να γελάσῃ. Ὁρισμένος καιρός δια θρήνους καὶ κοπετούς, καὶ ωρισμένος καιρός δια να χορεύσῃ κανεῖς καὶ ἐκδηλώσῃ τὴν χαρὰν τοῦ.
- Εκκλ. 3,5 καιρός τοῦ βαλεῖν λίθους καὶ καιρός τοῦ συναγαγεῖν λίθους, καιρός τοῦ περιλαβεῖν καὶ καιρός τοῦ μακρυνθῆναι ἀπὸ περιλήψεως,
- Εκκλ. 3,5 Ὑπάρχουν περιστάσεις, που θα πετὰ κανεῖς τοὺς λίθους ὡς ἀχρήστους, καὶ ἄλλοτε που θα μαζεύῃ λίθους πρὸς οἰκοδομήν. Ἀλλοτε πάλιν θα ἐναγκαλίζεται καὶ ἄλλοτε θα ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὰς περιπτώξεις.
- Εκκλ. 3,6 καιρός τοῦ ζητῆσαι καὶ καιρός τοῦ ἀπολέσαι, καιρός τοῦ φυλάξαι καὶ καιρός τοῦ ἐκβαλεῖν,
- Εκκλ. 3,6 Ὑπάρχει καιρός, κατὰ τὸν ὁποῖον θα ἀναζητήσῃ κανεῖς καὶ θα εὕρῃ, καὶ καιρός κατὰ τὸν ὁποῖον θα χάσῃ. Ἀλλοτε θα ἀποθηκεύῃ καὶ θα βάλῃ κατὰ μέρος τὰ συναχθέντα, καὶ ἄλλοτε θα βγάλῃ αὐτὰ ἀπὸ τὴν ἀποθήκην καὶ θα τα ἐξοδεύσῃ.
- Εκκλ. 3,7 καιρός τοῦ ῥῆξαι καὶ καιρός τοῦ ῥάψαι, καιρός τοῦ σιγᾶν καὶ καιρός τοῦ λαλεῖν,
- Εκκλ. 3,7 Εἶναι καιρός κατὰ τὸν ὁποῖον θα διαρρήξῃ κανεῖς τὰ ἐνδύματα τοῦ εἰς ἐνδειξίν πένθους καὶ ἀποδοκimasίας, καὶ πάλιν εἶναι καιρός κατὰ τὸν ὁποῖον θα ῥάψῃ τὰ ρούχα τοῦ. Καιρός σιωπῆς καὶ καιρός, κατὰ τὸν ὁποῖον ἔχει το

δικαίωμα κανείς να ομιλήση.

Εκκλ. 3,8 καιρὸς τοῦ φιλεῖν καὶ καιρὸς τοῦ μισῆναι, καιρὸς πολέμου καὶ καιρὸς εἰρήνης.

Εκκλ. 3,8 Καιρὸς να αγαπήσῃ καὶ καιρὸς να μισήσῃ. Καιρὸς προς πόλεμον καὶ καιρὸς προς σύναψιν εἰρήνης.

Εκκλ. 3,9 τίς περισσεΐα τοῦ ποιοῦντος ἐν οἷς αὐτὸς μοχθεῖ;

Εκκλ. 3,9 Ποῖον λοιπὸν, κέρδος απομένει εἰς ἐκεῖνον, ο ὁποῖος πράττει ὅσα ἀνωτέρω ἐλέχθησαν, καὶ διὰ τὰ ὁποῖα κοπιᾷ εἰς ὅλην τὴν ζώην; Κανένα.

Εκκλ. 3,10 εἶδον σὺν πάντα τὸν περισπασμόν, ὃν ἔδωκεν ὁ Θεὸς τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων τοῦ περισπᾶσθαι ἐν αὐτοῖς.

Εκκλ. 3,10 Εἶδα ἐγὼ καὶ ἐπρόσεξα ἀκόμη ὅλην τὴν ταλαιπωρίαν καὶ προσπάθειαν, πού ἔδωκεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀνθρώποις, ὥστε νὰ περισπῶνται συνεχῶς με αὐτήν.

Εκκλ. 3,11 σύμπαντα, ἃ ἐποίησε, καλὰ ἐν καιρῷ αὐτοῦ, καὶ γε σὺν τὸν αἰῶνα ἔδωκεν ἐν καρδίᾳ αὐτῶν, ὅπως μὴ εὕρῃ ὁ ἄνθρωπος τὸ ποῖμα, ὃ ἐποίησεν ὁ Θεὸς ἀπ' ἀρχῆς καὶ μέχρι τέλους.

Εκκλ. 3,11 Τὰ σύμπαντα ὅμως, ὅσα ἐδημιούργησεν ὁ Θεὸς στὸν κατάλληλον καιρὸν τῶν, εἶναι καλὰ λίαν. Καὶ τὴν αἴσθησιν τοῦ χρόνου ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν διάνοιαν τῶν ἀνθρώπων. Δὲν ἐπέτρεψεν ὅμως ὁ Θεὸς καὶ οὔτε ἡμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ κατανοήσῃ τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, τὸ σχέδιον τῆς δημιουργίας καὶ τὸ νόημα τῆς ἱστορίας.

Εκκλ. 3,12 ἔγνω ὅτι οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν ἐν αὐτοῖς, εἰ μὴ τοῦ εὐφρανθῆναι καὶ τοῦ ποιεῖν ἀγαθὸν ἐν ζωῇ αὐτοῦ.

Εκκλ. 3,12 Κατέληξα στὸ συμπέρασμα, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλη εὐτυχία στὸν ἄνθρωπον, εἰμὴ τὸ νὰ ἀπολαμβάνῃ ἐν μέτρῳ τὰ υλικά ἀγαθὰ καὶ νὰ πράττῃ τὸ καλὸν καὶ τὴν εὐεργεσίαν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του.

Εκκλ. 3,13 καὶ γε πᾶς ἄνθρωπος, ὃς φάγεται καὶ πίνεται καὶ ἴδῃ ἀγαθὸν ἐν παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ, δόμα Θεοῦ ἐστίν.

- Εκκλ. 3,13 Ευτυχής είναι ακόμη ο άνθρωπος ο οποίος θα φάγη και θα πίνη και θα ιδη τα αγαθά εκ των κόπων του. Ας έχη όμως υπ' όψιν του, ότι αυτό είναι δωρεά του Θεού.
- Εκκλ. 3,14 ἔγνων ὅτι πάντα, ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεός, αὐτὰ ἔσται εἰς τὸν αἰῶνα· ἐπ' αὐτῷ οὐκ ἔστι προσθεῖναι, καὶ ἀπ' αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἀφελεῖν, καὶ ὁ Θεός ἐποίησεν, ἵνα φοβηθῶσιν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ.
- Εκκλ. 3,14 Εγνώρισα εγώ, και γνωρίζω καλά, ότι όλα τα δημιουργήματα, που έκαμεν ο Θεός είναι αμετάβλητα και παραμένουν αιώνια. Εις κάθε έργον του Θεού δεν ημπορεί κανείς ούτε να προσθέση ούτε να αφαιρέση κάτι. Ο Θεός τα εδημιούργησε κατά τέτοιον τρόπον, ώστε οι άνθρωποι, όταν τα βλέπουν, να σέβωνται αυτόν και να υποτάσσωνται στο θέλημά του.
- Εκκλ. 3,15 τὸ γενόμενον ἤδη ἐστί, καὶ ὅσα τοῦ γίνεσθαι, ἤδη γέγονε, καὶ ὁ Θεός ζητήσῃ τὸν διωκόμενον.
- Εκκλ. 3,15 Εκείνο το οποίον έχει ήδη γίνει, υπάρχει. Εκείνο το οποίον μέλλει να γίνη, ενώπιον του Θεού είναι ωσάν να έχη γίνει. Ο δε Θεός της δικαιοσύνης θα αναζητήση και θα υπερασπίση αυτόν, που αδίκως καταδιώκεται.
- Εκκλ. 3,16 Καὶ ἔτι εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον τόπον τῆς κρίσεως, ἐκεῖ ὁ ἀσεβής, καὶ τόπον τοῦ δικαίου, ἐκεῖ ὁ ἀσεβής.
- Εκκλ. 3,16 Είδα ακόμη εγώ κάτω από τον ήλιον επάνω εις την γην τα δικαστήρια. Και εκεί εκάθητο ο ασεβής ως κριτής, δια να δικάση. Είδα ότι στον τόπον, όπου έπρεπε να κάθεται ο δίκαιος, εκάθητο ο ασεβής.
- Εκκλ. 3,17 καὶ εἶπα ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου· σὺν τὸν δίκαιον καὶ σὺν τὸν ἀσεβῇ κρινεῖ ὁ Θεός, ὅτι καιρὸς τῷ παντὶ πράγματι καὶ ἐπὶ παντὶ τῷ ποιήματι ἐκεῖ.
- Εκκλ. 3,17 Εσκέφθην, λοιπόν, εγώ από μέσα μου και είπα· “ο Θεός θα κρίνη δικαίως τον δίκαιον και τον ασεβή, διότι δια κάθε πράγμα και δια κάθε έργον θα έλθη ο κατάλληλος καιρός·

της αμοιβῆς ἢ της τιμωρίας”.

Εκκλ. 3,18 εἶπα ἐγὼ ἐν καρδίᾳ μου περὶ λαλιᾶς υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι διακρινεῖ αὐτοὺς ὁ Θεός, καὶ τοῦ δεῖξαι ὅτι αὐτοὶ κτήνη εἰσὶ.

Εκκλ. 3,18 Εσκέφθην ἐγὼ ἀπὸ μέσα μου καὶ εἶπα· ὅτι ὁ Θεός θα ξεχωρίσῃ τότε τοὺς ἀνθρώπους καὶ θα φανερώσῃ, ὅτι οἱ ἀμαρτωλοὶ ἄνθρωποι δὲν διαφέρουν ἀπὸ τὰ κτήνη, παρὰ μόνον κατὰ τὴν λαλίαν.

Εκκλ. 3,19 καὶ γε αὐτοῖς συνάντημα υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου καὶ συνάντημα τοῦ κτήνους, συνάντημα ἐν αὐτοῖς· ὥς ὁ θάνατος τούτου, οὕτως καὶ ὁ θάνατος τούτου, καὶ πνεῦμα ἐν τοῖς πᾶσι· καὶ τί ἐπερίσσευσεν ὁ ἄνθρωπος παρὰ τὸ κτῆνος; οὐδέν, ὅτι πάντα ματαιότης.

Εκκλ. 3,19 Διότι τὸ τέλος ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ τέλος τοῦ κτήνους εἶναι τὸ ἴδιο. Θα συναντηθοῦν στὸν θάνατον. Ὅπως εἶναι ὁ θάνατος τοῦ ζώου, ἐτσι εἶναι καὶ ὁ σωματικὸς θάνατος τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ εἰς ὅλους, ἀνθρώπους καὶ ζῶα, φαίνεται, ὅτι νὰ ὑπάρχῃ τὸ ἴδιο πνεῦμα. Καὶ ἐπομένως ἀπὸ ἀπόψεως φυσιολογικῆς τί ἐκέρδησεν ὁ ἄνθρωπος περισσότερο ἀπὸ τὸ κτῆνος; Τίποτε, διότι ὅλα εἶναι μάταια.

Εκκλ. 3,20 τὰ πάντα εἰς τόπον ἓνα· τὰ πάντα ἐγένετο ἀπὸ τοῦ χοός, καὶ τὰ πάντα ἐπιστρέψει εἰς τὸν χοῦν.

Εκκλ. 3,20 Τα πάντα, ζῶα καὶ ἄνθρωποι, θα καταντήσουν εἰς ἓνα τόπον· εἰς τὴν γῆν. Ὅλα ἐγίναν ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ ὅλα θα ἐπιστρέψουν στὸ χῶμα.

Εκκλ. 3,21 καὶ τίς οἶδε τὸ πνεῦμα υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου, εἰ ἀναβαίνει αὐτὸ ἄνω, καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ κτήνους, εἰ καταβαίνει αὐτὸ κάτω εἰς τὴν γῆν;

Εκκλ. 3,21 Καὶ ποιός, ἀλήθεια, βάσει μόνον τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας, γνωρίζει, ἂν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὸν θάνατον ἀνεβαίνει πρὸς τὰ ἐπάνω στὸν οὐρανὸν καὶ ἡ πνοή του

κτήνους κατεβαίνει κάτω εις την γην;
Εκκλ. 3,22 καὶ εἶδον ὅτι οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν εἰ μὴ ὃ εὐφρανθήσεται ὁ ἄνθρωπος ἐν ποιήμασιν αὐτοῦ, ὅτι αὐτὸ μερὶς αὐτοῦ· ὅτι τίς ἄξει αὐτὸν τοῦ ἰδεῖν ἐν ᾧ ἐὰν γένηται μετ' αὐτόν;

Εκκλ. 3,22 Εἶδον ἐπάνω εις τα πράγματα και κατέληξα στο συμπέρασμα, ὅτι δεν υπάρχει ἀγαθὸν εις τα ἔργα και τους κόπους του ἀνθρώπου, εἰμὴ μόνον ἐκεῖνο το ὁποῖον θα ἀπολαμβάνη κατὰ το διάστημα της ζωῆς του. Αὐτὴ εἶναι ἡ κληρονομία του και το μερίδιόν του. Διότι ποιὸς ἄλλος ἄνθρωπος εἶναι δυνατόν να οδηγήσῃ αὐτόν, δια να μάθῃ, τι θα του συμβῇ μετὰ τον θάνατον, δηλαδή εις την μέλλουσαν ζωὴν;

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 4

Εκκλ. 4,1 Καὶ ἐπέστρεψα ἐγὼ καὶ εἶδον σὺν πάσας τὰς συκοφαντίας τὰς γενομένας ὑπὸ τὸν ἥλιον· καὶ ἰδοὺ δάκρυον τῶν συκοφαντούμενων, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς παρακαλῶν, καὶ ἀπὸ χειρὸς συκοφαντούντων αὐτοῖς ἰσχύς, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς παρακαλῶν.

Εκκλ. 4,1 Περιήλθον με τον νουν την οικουμένην και εἶδα ὅλας τας καταδυναστεύσεις, αἱ ὁποῖαι ἐγιναν και γίνονται κάτω ἀπὸ τον ἥλιον. Εἶδα τα δάκρυα των καταδυναστευομένων και δεν υπήρχε κανεὶς να τους βοηθήσῃ και να τους παρηγορήσῃ. Ο ἐκβιασμός και ἡ καταδυνάστευσις αὐτῶν προέρχεται ἐκ μέρους ἰσχυρῶν, ἀλλὰ ἀδίκων, ἀνθρώπων. Και δεν εὐρίσκεται κανεὶς, ὁ ὁποῖος να τους ενισχύσῃ και παρηγορήσῃ.

Εκκλ. 4,2 καὶ ἐπῆνεσα ἐγὼ σὺν πάντας τοὺς τεθνηκότας τοὺς ἤδη ἀποθανόντας ὑπὲρ τοὺς ζῶντας, ὅτι αὐτοὶ ζῶσιν ἕως

τοῦ νῦν·

- Εκκλ. 4,2 Και εμακάρισα ἐγὼ τότε ὅλους τοὺς νεκροὺς, αὐτοὺς οἱ οἱποῖοι ἔχουν ἤδη ἀποθάνει, περισσότερον ἀπὸ τοὺς ζωντανούς, διότι αὐτοὶ ζουν ἀκόμη μέχρι τώρα.
- Εκκλ. 4,3 καὶ ἀγαθὸς ὑπὲρ τοὺς δύο τούτους ὅστις οὕτω ἐγένετο, ὃς οὐκ εἶδε σὺν τὸ ποῖημα τὸ πονηρὸν τὸ πεποιημένον ὑπὸ τὸν ἥλιον.
- Εκκλ. 4,3 Και ἐκ τῶν δύο τούτων ευτυχέστερος εἶναι ἐκεῖνος, που δὲν ἐγεννήθη ἀκόμη καὶ δὲν ἔλαβε πείραν τῶν ἀδικιών, αἱ οἱποῖαι γίνονται ἀνά τὴν υφῆλιν.
- Εκκλ. 4,4 Καὶ εἶδον ἐγὼ σὺν πάντα τὸν μόχθον καὶ σὺν πᾶσαν ἀνδρείαν τοῦ ποιήματος, ὅτι αὐτὸ ζῆλος ἀνδρὸς ἀπὸ τοῦ ἐταίρου αὐτοῦ· καὶ γε τοῦτο ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος.
- Εκκλ. 4,4 Εἶδα ἐπίσης ἐγὼ ὅλον τὸν μόχθον καὶ ὅλην τὴν δραστηριότητα τῶν ἀνθρώπων διὰ τὰ ἔργα τῶν. Καὶ διεπίστῳσα, ὅτι ἡ δραστηριότης αὕτη προκαλεῖ ζηλοφθονίαν καὶ ἀνταγωνισμόν τοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου ἐναντίον τοῦ ἄλλου. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ματαιότης· πνοὴ ἀνέμου που φεύγει.
- Εκκλ. 4,5 ὁ ἄφρων περιέβαλε τὰς χεῖρας αὐτοῦ καὶ ἔφαγε τὰς σάρκας αὐτοῦ.
- Εκκλ. 4,5 Ὁ ἄμυαλος καὶ τεμπέλης ἐσταύρωσε τὰ χέρια τοῦ καὶ ἀπὸ τὴν πείναν ἐλυώσαν αἱ σάρκες τοῦ.
- Εκκλ. 4,6 ἀγαθὸν πλήρωμα δρακὸς ἀναπαύσεως ὑπὲρ πληρώματα δύο δρακῶν μόχθου καὶ προαιρέσεως πνεύματος.
- Εκκλ. 4,6 Προτιμότερον ἐγὼ θεωρῶ μία χούφταν γεμάτην με ἀγαθὰ, ἀλλὰ με κάποιαν ἀνεσιν ἀποκτηθέντα, παρά δύο χούφτες ἀγαθῶν, που ἀπεκτήθησαν με μόχθον καὶ ἀπληστίαν ψυχῆς.
- Εκκλ. 4,7 Καὶ ἐπέστρεψα ἐγὼ καὶ εἶδον ματαιότητα ὑπὸ τὸν ἥλιον.
- Εκκλ. 4,7 Περιήλθον ἐγὼ τὰς κοινωνίας καὶ εἶδα ἄλλας ματαιότητας

ανά την υψηλὸν.

Εκκλ. 4,8

ἔστιν εἷς, καὶ οὐκ ἔστι δεύτερος, καὶ γε υἱὸς καὶ γε ἀδελφὸς οὐκ ἔστιν αὐτῷ· καὶ οὐκ ἔστι πειρασμὸς τῷ παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ, καὶ γε ὀφθαλμὸς αὐτοῦ οὐκ ἐμπίπλεται πλούτου. καὶ τίνι ἐγὼ μοχθῶ καὶ στερίσκω τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ ἀγαθωσύνης; καὶ γε τοῦτο ματαιότης καὶ περισπασμὸς πονηρὸς ἐστι.

Εκκλ. 4,8

Ευρίσκεται ἓνας καὶ μόνος ἄνθρωπος, δὲν ἔχει δεύτερον ἀπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὸν οὔτε παιδί οὔτε ἀδελφός· καὶ ἐν τούτοις οἱ μόχθοι τοῦ εἶναι ἀπεριόριστοι. Τὸ μάτι τοῦ δὲν χορταίνει ἀπὸ πλούτου καὶ υλικά ἀγαθά. Ποτὲ δὲν ἐσκέφθη καὶ δὲν εἶπε· “δια ποῖον, λοιπὸν, ἐγὼ κοπιᾶζω καὶ στερῶ τὴν ζωὴν μου ἀπὸ τὰ υλικά ἀγαθά;” Ἡ ἀσβεστος αὐτὴ ἐπιθυμία τῶν υλικῶν ἀγαθῶν εἶναι ματαία καὶ καταθλιπτικὴ προσπάθεια.

Εκκλ. 4,9

ἀγαθοὶ οἱ δύο ὑπὲρ τὸν ἓνα, οἷς ἔστιν αὐτοῖς μισθὸς ἀγαθὸς ἐν μόχθῳ αὐτῶν·

Εκκλ. 4,9

Ευτυχέστεροι καὶ ἐξυπηρετικώτεροι, δια τὸν εαυτὸν τῶν εἶναι οἱ δύο ἀπὸ τὸν ἓνα. Διότι εἰς αὐτούς, λόγῳ τῆς συνεργασίας τῶν, ὑπάρχει ὁ μισθὸς καὶ ἡ ανταμοιβὴ τῶν κόπων τῶν.

Εκκλ. 4,10

ὅτι ἐὰν πέσωσιν, ὁ εἷς ἐγερεῖ τὸν μέτοχον αὐτοῦ, καὶ οὐαὶ αὐτῷ τῷ ἐνί, ὅταν πέσῃ καὶ μὴ ᾗ δεύτερος ἐγείραι αὐτόν.

Εκκλ. 4,10

Εὰν δὲ πέσουν, ὁ ἓνας θὰ τρέξῃ νὰ σηκώσῃ τὸν σύντροφόν του. Ἀλλοίμονον ὅμως στὸν ἓνα, ὅταν πέσῃ καὶ δὲν θὰ εἶναι κανεὶς ἄλλος νὰ τὸν σηκώσῃ.

Εκκλ. 4,11

καὶ γε ἐὰν κοιμηθῶσι δύο, καὶ θέρμῃ αὐτοῖς· καὶ ὁ εἷς πῶς θερμανθῇ;

Εκκλ. 4,11

Εὰν κοιμηθοῦν καὶ οἱ δύο μαζῇ, θὰ ζεσταθοῦν· ὁ ἓνας μόνος τοῦ πῶς θὰ ζεσταθῇ;

Εκκλ. 4,12

καὶ ἐὰν ἐπικραταιωθῇ ὁ εἷς, οἱ δύο στήσονται κατέναντι

αὐτοῦ, καὶ τὸ σπαρτίον τὸ ἔντριπον οὐ ταχέως ἀπορράγῃσεται.

Εκκλ. 4,12

Και εἰάν παρουσιασθῇ εχθρὸς ἱκανὸς να επικρατήσῃ ἐναντίον του ενός ἐξ αὐτῶν, οἱ δύο μαζὴ θα ἀντιπαραταχθούν ἐναντίον του. Τριπλά στριμμένον σχοινίον δεν σπάζει εὐκόλα.

Εκκλ. 4,13

Ἀγαθὸς παῖς πένης καὶ σοφὸς ὑπὲρ βασιλέα πρεσβύτερον καὶ ἄφρονα, ὃς οὐκ ἔγνω τοῦ προσέχειν ἔτι·

Εκκλ. 4,13

Εἶναι ἀνώτερος ενας νεαρὸς και πτωχός, ἀλλὰ συνετός, ἄνθρωπος ἀπὸ βασιλέα γέροντα ἀλλὰ ἀμυαλον, ο οποίος δεν ἔμαθε να δίδῃ προσοχήν εἰς τας ὀρθὰς υποδείξεις.

Εκκλ. 4,14

ὅτι ἐξ οἴκου τῶν δεσμιῶν ἐξελεύσεται τοῦ βασιλεῦσαι, ὅτι καὶ γε ἐν βασιλείᾳ αὐτοῦ ἐγενήθη πένης.

Εκκλ. 4,14

Ο νεαρὸς ἀλλὰ συνετός ἄνθρωπος, ἔστω και αν ἐγεννήθη εἰς τα δεσμά της δουλείας, δύναται να ἐξέλθῃ ἀπὸ αὐτὴν και να γίνῃ βασιλεὺς, καίτοι κατὰ τα διάστημα της βασιλείας του ἀσυνέτου βασιλέως αὐτὸς εἶχε γεννηθῇ πτωχός.

Εκκλ. 4,15

εἶδον σὺν πάντας τοὺς ζῶντας τοὺς περιπατοῦντας ὑπὸ τὸν ἥλιον μετὰ τοῦ νεανίσκου τοῦ δευτέρου, ὃς στήσεται ἀντ' αὐτοῦ·

Εκκλ. 4,15

Εἶδα ἐγὼ ὅλους τους ἀνθρώπους, οἱ οἱποῖο ζουν εἰς την περιοχὴν ἐκείνην να συντάσσωνται και να περικυκλώνουν τον δεῦτερον, δηλαδή τον νεαρόν συνετόν ἄνθρωπον, ο οποίος ἐγίνε βασιλεὺς ἀντὶ του πρώτου.

Εκκλ. 4,16

οὐκ ἔστι περασμὸς τῷ παντὶ λαῷ, τοῖς πᾶσιν, ὅσοι ἐγένοντο ἔμπροσθεν αὐτῶν· καὶ γε οἱ ἔσχατοι οὐκ εὐφρανθήσονται ἐν αὐτῷ· ὅτι καὶ γε τοῦτο ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος.

Εκκλ. 4,16

Αναρίθμητα ἦσαν τα πλήθη του λαοῦ, που ἐπροπορεύοντο ἔμπροσθεν ἀπὸ αὐτὸν και τον ἐπευφημοῦσαν. Κατόπιν ὁμως οἱ μεταγενέστεροι δεν θα εἶναι ευχαριστημένοι με

αυτόν. Θα ἔχη σβήσει ο ενθουσιασμός των· και τούτο είναι ματαιότης και κινήγημα κενού αέρος.

Εκκλ. 4,17 Φύλαξον τὸν πόδα σου, ἐν ᾧ ἂν πορεύῃ εἰς οἶκον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐγγὺς τοῦ ἀκούειν· ὑπὲρ δόμα τῶν ἀφρόνων θυσία σου, ὅτι οὐκ εἰσὶν εἰδότες τοῦ ποιῆσαι κακόν.

Εκκλ. 4,17 Πρόσεξε καλά, όταν βαδίζης προς τον ναόν του Θεού πλησίαζε να ακούης και να υπακούης στον νόμον του Κυρίου. Η θυσία σου ας είναι ανωτέρα από τα δώρα των αμαρτωλών, οι οποίοι δεν ἔχουν συναίσθησιν, όταν πράττουν το κακόν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 5

Εκκλ. 5,1 Μὴ σπεῦδε ἐπὶ στόματί σου, καὶ καρδιά σου μὴ ταχυνάτω τοῦ ἐξενέγκαι λόγον πρὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· ὅτι ὁ Θεὸς ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ σὺ ἐπὶ τῆς γῆς. διὰ τοῦτο ἔστωσαν οἱ λόγοι σου ὀλίγοι.

Εκκλ. 5,1 Ας μη σπεύδῃ το στόμα σου να ομιλήσῃ, και η καρδιά σου ας μη βιάζεται να βγάξῃ λόγια, όταν ευρίσκεσαι ενώπιον του Κυρίου. Διότι ο Θεός, ενώπιον του οποιου παρίστασαι, εἶναι ἐπάνω στον ουρανόν ἀπειρος και μέγας. Και συ εἶσαι κάτω εις την γην μικρός. Δι' αυτό τα λόγια σου ενώπιον του Θεού ας εἶναι ὀλίγα και συνετά.

Εκκλ. 5,2 ὅτι παραγίνεται ἐνύπνιον ἐν πλήθει πειρασμοῦ καὶ φωνῇ ἄφρονος ἐν πλήθει λόγων.

Εκκλ. 5,2 Διότι ὅπως τα ὄνειρα τα παράλογα και ἀνόητα κατὰ κανόνα οφείλονται εις τας πολλὰς βιοτικὰς μερίμνας, ἔτσι και η προσευχή του ἀφρονος εἶναι ἀνόητος πολυλογία.

Εκκλ. 5,3 καθὼς ἂν εὗξῃ εὐχὴν τῷ Θεῷ, μὴ χρονίσῃς τοῦ ἀποδοῦναι αὐτήν, ὅτι οὐκ ἔστι θέλημα ἐν ἄφροσι· σὺ οὖν ὅσα ἂν εὗξῃ, ἀπόδος.

- Εκκλ. 5,3 Όταν κατά την προσευχήν σου κάμης κάποιον τάξιμον στον Θεόν, μη βραδύνῃς να το εκπληρώσης. Διότι ο Θεός δεν ευαρεστείται στους αμυάλους, οι οποίοι τάζουν και δεν εκπληρώνουν το τάξιμό των. Συ όμως όσα θα τάξης πρέπει και να τα δώσεις στον Θεόν.
- Εκκλ. 5,4 ἀγαθὸν τὸ μὴ εὕξασθαί σε ἢ τὸ εὕξασθαί σε καὶ μὴ ἀποδοῦναι.
- Εκκλ. 5,4 Προτιμότερον εἶναι να μη τάξης τίποτε, παρά να τάξης και να μη το εκπληρώσης.
- Εκκλ. 5,5 μὴ δῶς τὸ στόμα σου τοῦ ἑξαμαρτῆσαι τὴν σάρκα σου καὶ μὴ εἴπῃς πρὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἄγνοιά ἐστίν, ἵνα μὴ ὀργισθῇ ὁ Θεὸς ἐπὶ φωνῇ σου καὶ διαφθείρῃ τὰ ποιήματα χειρῶν σου.
- Εκκλ. 5,5 Μη αφήσης το στόμα σου κατά την ώραν της προσευχής να διαπράξῃ απέναντί σου το σφάλμα και να προβῇ εἰς μεγάλο τάξιμο, δια το οποίον δικαιολογούμενος ενώπιον του Θεοῦ θα εἴπῃς ὅτι ἐξ ἀγνοίας ἔταξες ανεκπλήρωτον τάξιμον, δια να μη ὀργισθῇ ο Θεός ἐξ αἰτίας της ακρίτου προσευχής σου και καταστρέψῃ τα ἔργα των χειρῶν σου.
- Εκκλ. 5,6 ὅτι ἐν πλήθει ἐνυπνίων καὶ ματαιοτήτων καὶ λόγων πολλῶν, ὅτι σὺ τὸν Θεὸν φοβοῦ.
- Εκκλ. 5,6 Οπως τα πλήθη των ονείρων εἶναι ματαιότης, ἔτσι και τα πολλά λόγια κατά την ώραν της προσευχής. Συ όμως πρέπει να ευλαβῇσαι τον Θεόν και να προσεύχεσαι με σύνεσιν και φόβον.
- Εκκλ. 5,7 Ἐὰν συκοφαντίαν πένητος καὶ ἀρπαγὴν κρίματος καὶ δικαιοσύνης ἴδῃς ἐν χώρᾳ, μὴ θαυμάσῃς ἐπὶ τῷ πράγματι· ὅτι ὑψηλὸς ἐπάνω ὑψηλοῦ φυλάξαι, καὶ ὑψηλοὶ ἐπ' αὐτοῖς.
- Εκκλ. 5,7 Εὰν εἰς κάποιαν χώραν ἴδῃς καταδυνάστευσιν πτωχοῦ, κατάχρησιν και καταπάτησιν δικαιοσύνης, μη ἐκπλαγῇς δια το γεγονός αυτό. Διότι ἐπάνω ἀπὸ τον ισχυρόν, που αδικεῖ

τον πένητα, υπάρχει άλλος ισχυρότερος και άλλοι ακόμη ισχυρότεροι επάνω από αυτούς, οι οποίοι αδικούν και καταπιέζουν τους κατωτέρους των.

Εκκλ. 5,8 καὶ περισσεΐα γῆς ἐπὶ παντὶ ἐστὶ, βασιλεὺς τοῦ ἀγροῦ εἰργασμένου.

Εκκλ. 5,8 Εἶναι ὁμῶς πλεονέκτημα καὶ συμφέρον δια μίαν εὐφορον καὶ καλλιεργημένην χώραν νὰ ἔχη βασιλέα σοφόν καὶ δίκαιον.

Εκκλ. 5,9 Ἀγαπῶν ἀργύριον οὐ πλησθήσεται ἀργυρίου· καὶ τίς ἡγάπησεν ἐν πλήθει αὐτῶν γένημα; καὶ γε τοῦτο ματαιότης.

Εκκλ. 5,9 Εκείνος που αγαπά με πάθος τα χρήματα, δεν θα χορτάσει ποτέ από χρήματα. Και ποῖον κέρδος απεκόμισε κανείς από τα πολλά πλούτη καὶ τους τόκους αὐτῶν; Καὶ αὐτὸ τὸ χρῆμα εἶναι ματαιότης.

Εκκλ. 5,10 ἐν πλήθει ἀγαθωσύνης ἐπληθύνθησαν ἔσθοντες αὐτήν· καὶ τί ἀνδρεία τῷ παρ' αὐτῆς ὅτι ἄλλ' ἢ τοῦ ὁρᾶν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ;

Εκκλ. 5,10 Οπου υπάρχουν πολλά υλικά αγαθά, εκεί θα υπάρχουν καὶ πολλοί, οἱ ὁποῖοι θα τα κατατρώγουν. Καὶ κατὰ τι θα ωφελεῖται ὁ κύριος τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν; Θα βλέπη μόνον μετὰ μάτια τοῦ τοὺς ἄλλους, νὰ ἀπολαμβάνουν τὰ ἰδικὰ τοῦ ἀγαθῶ.

Εκκλ. 5,11 γλυκὺς ὕπνος τοῦ δούλου εἰ ὀλίγον καὶ εἰ πολὺ φάγεται· καὶ τῷ ἐμπλησθέντι τοῦ πλουτῆσαι οὐκ ἔστιν ἀφίων αὐτὸν τοῦ ὑπνῶσαι.

Εκκλ. 5,11 Ο ὕπνος τοῦ δούλου εἶναι γλυκὺς καὶ ἀναπαυτικός, εἴαν εἴτε ὀλίγον εἴτε πολὺ φάγῃ. Εκείνος ὁμῶς ὁ ὁποῖος ἔχει γεμίσει ἀπὸ πλήθος υλικῶν ἀγαθῶν, δεν δύναται ἐξ αἰτίας τῶν φροντίδων τοῦ πλούτου, νὰ εὕρῃ γλυκύν ὕπνον.

Εκκλ. 5,12 ἔστιν ἀρρώστια, ἣν εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον, πλοῦτον φυλασσόμενον τῷ παρ' αὐτοῦ εἰς κακίαν αὐτῷ,

- Εκκλ. 5,12 Υπάρχει όμως και ένα άλλο κακόν, το οποίον εγώ είδα. Μια άλλη αρρώστια κάτω από τον ήλιον. Και αυτό είναι ο πλούτος, που φυλάσσεται και ο οποίος επιφυλάσσει βλάβας εις εκείνον, που τον έχει.
- Εκκλ. 5,13 καὶ ἀπολείται ὁ πλοῦτος ἐκεῖνος ἐν περισπασμῷ πονηρῷ, καὶ ἐγέννησεν υἱόν, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν χειρὶ αὐτοῦ οὐδέν.
- Εκκλ. 5,13 Και ο πλούτος εκείνος θα χαθῇ εις μίαν κακὴν ὥραν. Ο δε τέως πλούσιος ἐγέννησε παιδί και δεν θα αφήσῃ τίποτε ἀπὸ τα πλούτη του εις τα χέρια αὐτοῦ.
- Εκκλ. 5,14 καθὼς ἐξῆλθεν ἀπὸ γαστρὸς μητρὸς αὐτοῦ γυμνός, ἐπιστρέψει τοῦ πορευθῆναι ὡς ἦκει, καὶ οὐδὲν οὐ λήψεται ἐν μόχθῳ αὐτοῦ, ἵνα πορευθῇ ἐν χειρὶ αὐτοῦ.
- Εκκλ. 5,14 Καθε ἄνθρωπος εβγήκε γυμνός ἀπὸ την κοιλίαν της μητρὸς του. Ετσι και γυμνός, ὅπως ἦλθε, θα επιστρέψῃ εις την γην. Τίποτε ἀπὸ τους κόπους του δεν θα πάρῃ εις τα χέρια του, ὅταν πορευθῇ στον τάφον του.
- Εκκλ. 5,15 καὶ γε τοῦτο πονηρὰ ἀρρώστια· ὥσπερ γὰρ παρεγένετο, οὕτως καὶ ἀπελεύσεται, καὶ τίς ἢ περισσεΐα αὐτοῦ, ἥ μοχθεῖ εἰς ἄνεμον;
- Εκκλ. 5,15 Τοῦτο δέ, η ιδιοτελὴς συγκέντρωσις μεγάλου πλούτου, εἶναι φοβερὰ αρρώστια, μεγάλη συμφορὰ. Διότι ὅπως γυμνός ἦλθεν ο ἄνθρωπος στον κόσμον, ἔτσι και γυμνός θα ἀπέλθῃ ἀπὸ αὐτόν. Ποιὰ λοιπόν η ωφέλειά του ἀπὸ τα ἀγαθὰ των κόπων του, τα οποία διεσκόρπισεν ο ἄνεμος;
- Εκκλ. 5,16 καὶ γε πᾶσαι αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ἐν σκότει καὶ ἐν πένθει καὶ θυμῷ πολλῷ καὶ ἀρρώστια καὶ χόλῳ.
- Εκκλ. 5,16 Ολαι αι ημέραι της ζωῆς του ἀχορτάστου πλουσίου εἶναι βυθισμέναι στο σκότος, εις την λύπην ἐξ αἰτίας του πλούτου του. Διέρχεται αὐτὰς με ταραχὴν και οδύνην και πικρίαν.
- Εκκλ. 5,17 Ἴδου εἶδον ἐγὼ ἀγαθόν, ὃ ἔστι καλόν, τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν καὶ τοῦ ἰδεῖν ἀγαθωσύνην ἐν παντὶ μόχθῳ

αὐτοῦ, ὃ ἐὰν μοχθῇ ὑπὸ τὸν ἥλιον ἀριθμὸν ἡμερῶν
ζωῆς αὐτοῦ, ὧν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεός· ὅτι αὐτὸ μερὶς
αὐτοῦ.

Εκκλ. 5,17 Ἰδοὺ ὁμῶς ποῖον καλὸν ἐγὼ εὐρήκα ὡς εὐτυχίαν τοῦ
ἀνθρώπου. Να φάγη καὶ να πῖη, να ἀπολαύσῃ τα υλικά
ἀγαθὰ, τα ὁποῖα με τὸν δίκαιον κόπον τοῦ ἀπέκτησεν
ἐντίμως ἐργαζόμενος ὑπὸ τὸν ἥλιον ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς
ζωῆς του, τὰς ὁποίας τοῦ ἐχάρισεν ὁ Θεός. Αὐτὸ θα εἶναι τὸ
μερίδιόν του καὶ τὸ κέρδος του.

Εκκλ. 5,18 καὶ γε πᾶς ἄνθρωπος, ὃς ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς πλοῦτον
καὶ ὑπάρχοντα καὶ ἐξουσίασεν αὐτῷ φαγεῖν ἀπ' αὐτοῦ
καὶ λαβεῖν τὸ μέρος αὐτοῦ καὶ τοῦ εὐφρανθῆναι ἐν
μόχθῳ αὐτοῦ, τοῦτο δόμα Θεοῦ ἐστίν.

Εκκλ. 5,18 Εἰς ἄνθρωπον στον ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔδωκε πλοῦτον καὶ
ἀγαθὰ καὶ τοῦ ἔδωκε συγχρόνως τὸ δικαίωμα να τρώγῃ ἀπὸ
αὐτὰ, να τα κατέχῃ χωρὶς ἀγωνιώδεις μερίμνας καὶ να
χαίρεται τα ἀγαθὰ τῶν κόπων του, αὐτὸ εἶναι δῶρον τοῦ
Θεοῦ.

Εκκλ. 5,19 ὅτι οὐ πολλὰ μνησθήσεται τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ·
ὅτι ὁ Θεὸς περισπᾷ αὐτὸν ἐν εὐφροσύνῃ καρδίας
αὐτοῦ.

Εκκλ. 5,19 Αὐτός ὁ ἄνθρωπος εἶναι εὐτυχής, διότι δεν θα βασανίζεται
με πλῆθος προβλημάτων καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς
του. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωκεν αὐτὴν τὴν
ευχάριστον ἀπασχόλησιν. Να εὐφραίνεται ἡ καρδιά του με
τα ἀγαθὰ του.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 6

Εκκλ. 6,1 Ἔστι πονηρία, ἣν εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ πολλή ἐστίν
ἐπὶ τὸ ἄνθρωπον·

- Εκκλ. 6,1 Υπάρχει ένα κακόν, που είδα εγώ εις την γην κάτω από τον ήλιον, και αυτό είναι, πολύ μεγάλο και καταθλίβει τους ανθρώπους·
- Εκκλ. 6,2 άνήρ, ὃν δώσει αὐτῷ ὁ Θεὸς πλοῦτον καὶ ὑπάρχοντα καὶ δόξαν, καὶ οὐκ ἔστιν ὑστερῶν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀπὸ πάντων, ὧν ἐπιθυμήσει, καὶ οὐκ ἐξουσιάσει αὐτῷ ὁ Θεὸς τοῦ φαγεῖν ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι ἀνὴρ ξένος φάγεται αὐτόν· τοῦτο ματαιότης καὶ ἀρρώστια πονηρά ἐστι.
- Εκκλ. 6,2 να υπάρξη δηλαδή ένας άνθρωπος, στον οποίον ο Θεός να δώσει πλούτον, υλικά αγαθά και δόξαν, να μη στερηῇται ἀπὸ τίποτε, ὅσα ἐπιθυμεί ἡ ψυχὴ του, και ὁμως να μη επιτρέψη ο Θεός εις αὐτόν να απολαύση τα αγαθά του, να φάγη και να χορτάσῃ ἀπὸ αὐτά· ἀλλὰ να παραχωρήσῃ ο Θεός να του τα φάγη ἄλλος ἄνθρωπος, ξένος. Αὐτό είναι ματαιότης, αρρώστια κακὴ δια τον ἄνθρωπον.
- Εκκλ. 6,3 ἐὰν γεννήσῃ ἀνὴρ ἑκατόν καὶ ἔτη πολλὰ ζήσεται, καὶ πλῆθος ὅ,τι ἔσονται αἱ ἡμέραι ἐτῶν αὐτοῦ, καὶ ψυχὴ αὐτοῦ οὐ πλησθήσεται ἀπὸ τῆς ἀγαθωσύνης, καὶ γε ταφὴ οὐκ ἐγένετο αὐτῷ, εἶπα· ἀγαθὸν ὑπὲρ αὐτόν τὸ ἔκτρωμα,
- Εκκλ. 6,3 Εὰν ἓνας πλούσιος ἄνθρωπος ἀποκτήσῃ ἔστω και ἑκατόν παιδιὰ και ζήσῃ πολλὰ ἔτη και αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς του εἶναι πάρα πολλαί, ἀλλὰ δεν θα ἡ μπορέσῃ να χορτάσῃ και ἀπολαύσῃ ἡ ψυχὴ του τα αγαθά του, εις δε το τέλος οὔτε κηδεῖαν και ταφὴν δεν θα του κάμουν, τότε εγὼ εἶπα προτιμότερον ἀπὸ αὐτόν εἶναι τὸ ἔκτρωμα,
- Εκκλ. 6,4 ὅτι ἐν ματαιότητι ἦλθε καὶ ἐν σκότει πορεύεται, καὶ ἐν σκότει ὄνομα αὐτοῦ καλυφθήσεται.
- Εκκλ. 6,4 το οποίον ἐγεννήθη παράκαιρα, μετέβη ἀμέσως στο σκότος του θανάτου και ἡ ὑπαρξίς του θα καλυφθῇ ἀπὸ το σκότος του ἄδου.
- Εκκλ. 6,5 καὶ γε ἥλιον οὐκ εἶδε καὶ οὐκ ἔγνω, ἀνάπαυσις τούτῳ

ὑπὲρ τοῦτον.

- Εκκλ. 6,5 Αυτό το ἔκτρωμα δεν εἶδε τον ἥλιον, δεν ἐγνώρισε τον εαυτὸν του και τον κόσμον, και ὁμως ανεπαύθη καλύτερον ἀπὸ τον ἄνθρωπον ἐκείνον.
- Εκκλ. 6,6 καὶ εἰ ἔζησε χιλίων ἐτῶν καθόδους καὶ ἀγαθωσύνην οὐκ εἶδε, μὴ οὐκ εἰς τόπον ἓνα πορεύεται τὰ πάντα;
- Εκκλ. 6,6 Και αν ἀκόμη ο πολύτεκνος πλούσιος ἐζησε χίλια ἐτη, δεν ἀπῆλαυσεν ὁμῶς τα ἀγαθὰ του, τι το ὄφελος; Μηπως στον ἴδιον τόπον του θανάτου δεν πηγαίνουν ὅλοι, και ο χιλιόχρονος πλούσιος και το ἔκτρωμα;
- Εκκλ. 6,7 Πᾶς μόχθος ἀνθρώπου εἰς στόμα αὐτοῦ, καὶ γε ἡ ψυχὴ οὐ πληρωθήσεται.
- Εκκλ. 6,7 Καθε ἀπληστος ἄνθρωπος κοπιᾶζει και μοχθεῖ δι' ἓνα σκοπὸν· να φάγη και να πῖη. Και ὁμως η ψυχὴ του ποτέ δεν χορταίνει.
- Εκκλ. 6,8 ὅτι τίς περισσεῖα τῷ σοφῷ ὑπὲρ τὸν ἄφρονα; διότι ὁ πένης οἶδε πορευθῆναι κατέναντι τῆς ζωῆς.
- Εκκλ. 6,8 Ποία ὁμως εἶναι η υπεροχὴ του σοφοῦ ἀπέναντι του ασυνέτου; Ο σοφός, και αν ἀκόμη εἶναι πτωχός, γνωρίζει πως να πορεύεται τον δρόμον της ζωῆς του· ἐνῶ ο ασύνετος το ἀγνοεῖ.
- Εκκλ. 6,9 ἀγαθὸν ὄραμα ὀφθαλμῶν ὑπὲρ πορευόμενον ψυχῇ· και γε τοῦτο ματαιότης καὶ προαίρεσις πνεύματος.
- Εκκλ. 6,9 Προτιμότερον εἶναι το ἀγαθόν, το ὁποῖον ἔχει κανεὶς τώρα ἐνώπιον των οφθαλμῶν του και το ἀπολαμβάνει, παρά το μελλοντικόν, το ὁποῖον φαντάζεται και προσμένει η ψυχὴ του. Αὐτό εἶναι ματαιότης και κυνήγημα ἀνέμου.
- Εκκλ. 6,10 Εἴ τι ἐγένετο, ἤδη κέκληται ὄνομα αὐτοῦ, καὶ ἐγνώσθη ὃ ἐστὶν ἄνθρωπος, καὶ οὐ δυνήσεται κριθῆναι μετὰ τοῦ ἰσχυροτέρου ὑπὲρ αὐτόν·
- Εκκλ. 6,10 Εκείνο που ἀποτελεῖ γεγονός και ἔχει λάβει ὑπαρξιν, ἐπῆρεν ἐπίσης και το ὄνομά του. Εἶναι γνωστὴ η ασθενὴς

- φύσις του ανθρώπου και δεν θα η μπορέση αυτός να αντιμετωγηθή με τον ισχυρότερόν του, δηλαδή με τον Θεόν.
- Εκκλ. 6,11 ὅτι εἰσὶ λόγοι πολλοὶ πληθύνοντες ματαιότητα. τί περισσὸν τῷ ἄνθρωπῳ;
- Εκκλ. 6,11 Επομένως κάθε συζητήσις και αντιλογία των ανθρώπων προς τον Θεόν είναι ανωφελής και επιβλαβής. Ποία, λοιπόν, η ωφέλεια του ανθρώπου, ώστε να ομιλή ἔτσι προς τον Θεόν; Καμμία.
- Εκκλ. 6,12 ὅτι τίς οἶδεν ἀγαθὸν τῷ ἄνθρωπῳ ἐν τῇ ζωῇ ἀριθμὸν ζωῆς ἡμερῶν ματαιότητος αὐτοῦ; καὶ ἐποίησεν αὐτὰ ἐν σκιᾷ· ὅτι τίς ἀπαγγελεῖ τῷ ἄνθρωπῳ, τί ἔσται ὀπίσω αὐτοῦ ὑπὸ τὸν ἥλιον;
- Εκκλ. 6,12 Διότι ποιὸς γνωρίζει ακριβῶς, τι εἶναι ἀγαθὸν και συμφέρον στον ἄνθρωπον κατὰ τας ἡμέρας της ματαίας αὐτοῦ επιγείου ζωῆς; Αἱ ἡμέραι του παρέρχονται ὡσάν σκία και ποιὸς θα ἀναγγεῖλῃ στον ἄνθρωπον, τι θα συμβῇ ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸν ἐδῶ εἰς τὴν γῆν κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον;

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 7

- Εκκλ. 7,1 Ἀγαθὸν ὄνομα ὑπὲρ ἔλαιον ἀγαθὸν καὶ ἡμέρα τοῦ θανάτου ὑπὲρ ἡμέραν γεννήσεως.
- Εκκλ. 7,1 Το καλὸν ὄνομα εἶναι προτιμότερον και ἀπὸ το καλύτερον μύρον. Και ἀπὸ τὴν ἡμέραν της γεννήσεως εἶναι προτιμότερα ἡ ἡμέρα του θανάτου, διότι εἶναι ἐκδημία προς τὴν αἰωνιότητα.
- Εκκλ. 7,2 ἀγαθὸν πορευθῆναι εἰς οἶκον πένθους ἢ ὅτι πορευθῆναι εἰς οἶκον πότου, καθότι τοῦτο τέλος παντὸς ἀνθρώπου, καὶ ὁ ζῶν δώσει ἀγαθὸν εἰς καρδίαν αὐτοῦ.
- Εκκλ. 7,2 Προτιμότερον και ὠφελιμότερον εἶναι να ἐπισκεφθῇ κανεῖς σπίτι, ὅπου ὑπάρχει πένθος, παρά να μεταβῇ εἰς οἶκον,

όπου παρατίθεται συμπόσιον. Διότι ο θάνατος είναι η κατάληξις του κάθε ανθρώπου. Και ο άνθρωπος, που ευρίσκεται εν τη ζωή, ας δεχθή αυτὰς τας σκέψεις και θα δώση ἔτσι κάτι αγαθόν εις την καρδίαν του.

Εκκλ. 7,3 ἀγαθὸν θυμὸς ὑπὲρ γέλωτα, ὅτι ἐν κακίᾳ προσώπου ἀγαθυνθήσεται καρδία.

Εκκλ. 7,3 Η σοβαρότης είναι προτιμότερα ἀπὸ τον γέλωτα. Διότι με την σοβαράν ὄψιν του προσώπου και του ἡθους χαρὴ η καρδία.

Εκκλ. 7,4 καρδία σοφῶν ἐν οἴκῳ πένθους, καὶ καρδία ἀφρόνων ἐν οἴκῳ εὐφροσύνης.

Εκκλ. 7,4 Η ψυχὴ και ο νους των συνετῶν ἀνθρώπων σκέπτεται το σπῖτι, που πενθεῖ, και μορφώνεται στον αγαθόν. Ο νους ὁμως των ασυνέτων τρέχει στους τόπους της ασωτίας και της διασκεδάσεως.

Εκκλ. 7,5 ἀγαθὸν τὸ ἀκοῦσαι ἐπιτίμησιν σοφοῦ ὑπὲρ ἄνδρα ἀκούοντα ῥῆσμα ἀφρόνων·

Εκκλ. 7,5 Καλύτερος ειναι εκείνος, που ακοῦει παρατήρησιν και επίπληξιν εκ μέρους ενός σοφοῦ και ευσεβοῦς ἀνθρώπου, ἀπὸ εκείνον ο οποίος ακοῦει τραγούδια ανοήτων.

Εκκλ. 7,6 ὥς φωνὴ ἀκανθῶν ὑπὸ τὸν λέβητα, οὕτως γέλως τῶν ἀφρόνων· καὶ γε τοῦτο ματαιότης.

Εκκλ. 7,6 Ὡσάν το τρίξιμο, που κάνουν τα ἀγκάθια, τα οποία καίονται κάτω ἀπὸ το καζάνι, ἔτσι εἶναι η διασκέδασις και το γέλιο των ἀφρόνων. Και αὐτὸ βεβαίως εἶναι ματαιότης.

Εκκλ. 7,7 ὅτι ἡ συκοφαντία περιφέρει σοφὸν καὶ ἀπόλλυσι τὴν καρδίαν εὐτονίας αὐτοῦ.

Εκκλ. 7,7 Η καταδυνάστευσις και η εκμετάλλευσις κάμνει και αὐτὸν τον σοφὸν να παραφέρεται, και την καρδίαν του να χάνη την γενναιότητά της.

Εκκλ. 7,8 ἀγαθὴ ἐσχάτη λόγων ὑπὲρ ἀρχὴν αὐτοῦ, ἀγαθὸν μακρόθυμος ὑπὲρ ὑψηλὸν πνεῦματι.

- Εκκλ. 7,8 Προτιμότερα είναι η καλή έκβασις των λόγων, παρά η αρχή των. Προτιμότερος είναι ο υπομονητικός και μακρόθυμος άνθρωπος, από τον εγωϊστήν και υψηλόφρονα.
- Εκκλ. 7,9 μὴ σπεύσης ἐν πνεύματί σου τοῦ θυμοῦσθαι, ὅτι θυμὸς ἐν κόλπῳ ἀφρόνων ἀναπαύσεται.
- Εκκλ. 7,9 Μη σπεύδης να ταραχθῆς και οργισθῆς, διότι ο θυμός εγκαθίσταται μονίμως εις την καρδίαν των ανοήτων ανθρώπων, των οποίων και αποτελεί χαρακτηριστικὸν γνώρισμα.
- Εκκλ. 7,10 μὴ εἴπῃς· τί ἐγένετο ὅτι αἱ ἡμέραι αἱ πρότεραι ἦσαν ἀγαθαὶ ὑπὲρ ταύτας; ὅτι οὐκ ἐν σοφίᾳ ἐπηρώτησας περὶ τούτου.
- Εκκλ. 7,10 Μη εἴπῃς με νοσταλγίαν, τι συνέβη ὥστε αἱ περασμέναι ἡμέραι ἦσαν καλύτεροι ἀπὸ αὐτάς τας σημερινάς; Ἡ ἐρώτησίς σου αὕτη δεν εἶναι σοφὴ και συνετὴ.
- Εκκλ. 7,11 ἀγαθὴ σοφία μετὰ κληρονομίας καὶ περισσεΐα τοῖς θεωροῦσι τὸν ἥλιον·
- Εκκλ. 7,11 Ἡ σοφία εἶναι καλὴ και ωφέλιμος, ὅταν ἔχῃ μαζὴ της ὡς κληρονομίαν και υλικά ἀγαθὰ. Αὐτὸ εἶναι πλεονέκτημα, δι' ὅσους βλέπουν τὸν ἥλιον, δι' ὅσους ζουν.
- Εκκλ. 7,12 ὅτι ἐν σκιᾷ αὐτῆς ἡ σοφία ὡς σκιά ἀργυρίου, καὶ περισσεΐα γνώσεως τῆς σοφίας ζωοποιήσῃ τὸν παρ' αὐτῆς.
- Εκκλ. 7,12 Διότι ἡ σοφία ἐν τῇ σκίᾳ της εἶναι ὅπως ἡ σκέπη και ἡ σκία τοῦ ἀργυρίου. Ὁ πλούτος της γνώσεως και της σοφίας θα διατηρήσῃ εἰς τὴν ζωὴν τὸν κάτοχόν του.
- Εκκλ. 7,13 ἰδὲ τὰ ποιήματα τοῦ Θεοῦ· ὅτι τίς δυνήσεται τοῦ κοσμήσαι ὃν ἂν ὁ Θεὸς διαστρέψῃ αὐτόν;
- Εκκλ. 7,13 Κυτταξε με προσοχὴν τα ἔργα τοῦ Θεοῦ, διότι ποίός θα ἡμπορῇ να διορθώσῃ και καλλύνῃ αὐτό, που φαίνεται εἰς ἡμᾶς ὅτι ὁ Θεὸς το ἔκαμεν ἀσχημον και κυρτόν;
- Εκκλ. 7,14 ἐν ἡμέρᾳ ἀγαθωσύνης ζῆθι ἐν ἀγαθῷ καὶ ἐν ἡμέρᾳ

κακίας ἰδέ· καί γε σὺν τούτῳ συμφώνως τοῦτο
ἐποίησεν ὁ Θεὸς περὶ λαλιᾶς, ἵνα μὴ εὖρη ἄνθρωπος
ὀπίσω αὐτοῦ οὐδέν.

Εκκλ. 7,14

Κατὰ τας ἡμέρας της αφθονίας ζήσε απολαμβάνων τα
αγαθά. Κατὰ τας ἡμέρας της δυστυχίας ἴδε και σκέψου, ὅτι
ο Θεὸς ἔχει κάμει τούτο εν συναρτήσει και συμφωνία προς
το ἄλλο. Ωστε ο ἄνθρωπος να μη γνωρίζη τίποτε δι' εκείνα,
τα οποία θα επακολουθήσουν στο μέλλον.

Εκκλ. 7,15

Σὺν τὰ πάντα εἶδον ἐν ἡμέραις ματαιότητός μου. ἔστι
δίκαιος ἀπολλύμενος ἐν δικαίῳ αὐτοῦ, καὶ ἔστιν ἀσεβὴς
μένων ἐν κακίᾳ αὐτοῦ.

Εκκλ. 7,15

Όλα αυτά τα είδα και τα διεπίστωσα κατά τας ἡμέρας της
ματαιίας και προσωρινής ζωής μου. Υπάρχει δίκαιος, ο
οποῖος καταστρέφεται, καίτοι εξακολουθεῖ να ευρίσκεται εν
τῷ δικαίῳ. Και υπάρχει ἀσεβής, ο οποίος ευδοκιμεῖ,
μολονότι παραμένει εις την ζώην της ασωτίας και της
αμαρτίας.

Εκκλ. 7,16

μὴ γίνου δίκαιος πολὺ, μηδὲ σοφίζου περισσά, μήποτε
ἐκπλαγῆς.

Εκκλ. 7,16

Μη γίνεσαι πάρα πολὺ δίκαιος και μη κάμνης πολὺ τον
σοφόν, δια να μη ευρεθῆς προ δυσαρέστων εκπλήξεων.

Εκκλ. 7,17

μὴ ἀσεβήσης πολὺ καὶ μὴ γίνου σκληρός, ἵνα μὴ
ἀποθάνῃς ἐν οὐ καιρῷ σου.

Εκκλ. 7,17

Να μη γίνῃς πολὺς κακὸς και σκληρός, δια να μη χαθῇς
προώρως ἀπὸ την ζώην.

Εκκλ. 7,18

ἀγαθὸν τὸ ἀντέχεσθαί σε ἐν τούτῳ, καί γε ἀπὸ τούτου
μὴ μιάνης τὴν χεῖρά σου, ὅτι φοβούμενοις τὸν Θεὸν
ἐξελεύσεται τὰ πάντα.

Εκκλ. 7,18

Καλὸν εἶναι τούτο· να κρατῇς και να μένης στο ἀγαθόν, και
να μη μολύνῃς το χέρι σου εις τας εντεύθεν και εκείθεν
ακρότητας. Διότι στους φοβούμενους τον Θεὸν τα πάντα θα
λάβουν καλήν ἐκβασιν.

- Εκκλ. 7,19 Ἡ σοφία βοηθήσει τῷ σοφῷ ὑπὲρ δέκα ἐξουσιάζοντας τοὺς ὄντας ἐν τῇ πόλει·
- Εκκλ. 7,19 Ἡ ἀληθινὴ σοφία, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, θα βοηθήσῃ τον ἄνθρωπον περισσότερο ἀπὸ δέκα ἄρχοντας, που υπάρχουν εἰς τὴν πόλιν.
- Εκκλ. 7,20 ὅτι ἄνθρωπος οὐκ ἔστι δίκαιος ἐν τῇ γῇ, ὃς ποιήσῃ ἀγαθὸν καὶ οὐχ ἁμαρτήσεται.
- Εκκλ. 7,20 Δεν υπάρχει δε δίκαιος ἄνθρωπος εἰς τὴν γην, ὁ οὗτος θα πράξῃ αποκλειστικά καὶ μόνον τὸ ἀγαθὸν καὶ δεν θα παρασυρθῇ εἰς ἁμαρτίαν.
- Εκκλ. 7,21 καὶ γε εἰς πάντας λόγους, οὓς λαλήσουσιν ἀσεβεῖς, μὴ θῇς καρδίαν σου, ὅπως μὴ ἀκούσῃς τοῦ δούλου σου καταρωμένου σε·
- Εκκλ. 7,21 Μὴ δώσῃς προσοχὴν εἰς ὅλα τα λόγια, τὰ ὁποῖα ἀσεβεῖς ἄνθρωποι θα εἰπὺν ἐναντίον σου, διὰ νὰ μὴ ἀκούσῃς λόγῳ τῆς ευθυξίας σου, καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν δούλον σου, νὰ σε καταράται.
- Εκκλ. 7,22 ὅτι πλειστάκις πονηρεῦσεται σε καὶ καθόδους πολλὰς κακῶσει καρδίαν σου, ὅτι ὡς καὶ γε σὺ κατηράσω ἑτέρους.
- Εκκλ. 7,22 Διότι πολλές φορές θα σε ἐλέγξῃ ἡ καρδιά σου διὰ πονηράς σκέψεις καὶ πράξεις, ἐπειδὴ καὶ συ κατέκρινες τοὺς ἄλλους.
- Εκκλ. 7,23 Πάντα ταῦτα ἐπέειρασα ἐν τῇ σοφίᾳ· εἶπα· σοφισθήσομαι,
- Εκκλ. 7,23 Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξήτασα καὶ τὰ ἡλεγξα λεπτομερῶς με τὴν σοφίαν μου καὶ εἶπα ἀπὸ μέσα μου· “ἐτσι θα γίνω περισσότερο σοφός”.
- Εκκλ. 7,24 καὶ αὕτῃ ἐμακρύνθη ἀπ’ ἐμοῦ μακρὰν ὑπὲρ ὃ ἦν, καὶ βαθὺ βάθος, τίς εὕρήσει αὐτό;
- Εκκλ. 7,24 Ἡ σοφία ὁμως ἐφυγε περισσότερο μακρὰν ἀπὸ ἐμέ, ἀπὸ ὅ,τι ἦτο προηγουμένως. Ἐγινε βάθος βαθὺ καὶ ποιὸς ἡμπορεῖ νὰ ἐξερευνήσῃ αὐτὸ τὸ βάθος τῆς;

- Εκκλ. 7,25 ἐκύκλωσα ἐγώ, καὶ ἡ καρδία μου τοῦ γνῶναι καὶ τοῦ κατασκέψασθαι καὶ τοῦ ζητῆσαι σοφίαν καὶ ψῆφον καὶ τοῦ γνῶναι ἀσεβοῦς ἀφροσύνην καὶ ὀχληρίαν καὶ περιφοράν.
- Εκκλ. 7,25 Εστράφην ἐγὼ κύκλω στους περί ἐμέ και η καρδία μου επεδόθη στο να γνωρίση, να σκεφθῇ εἰς βάθος, να αναζητήση και εὖρη την σοφίαν· να βγάλω συμπεράσματα και να γνωρίσω την αφροσύνην του ασεβούς, την πικρίαν και την παραφοράν του.
- Εκκλ. 7,26 καὶ εὕρισκω ἐγὼ αὐτήν καὶ ἐρῶ πικρότερον ὑπὲρ θάνατον, σὺν τὴν γυναῖκα, ἥτις ἐστὶ θήρευμα καὶ σαγῆναι καρδία αὐτῆς, δεσμός εἰς χεῖρας αὐτῆς· ἀγαθὸς πρὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ ἐξαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἀμαρτάνων συλληφθήσεται ἐν αὐτῇ.
- Εκκλ. 7,26 Ευρήκα αὐτήν την αφροσύνην και ως συμπέρασμα λέγω τοῦτο· η πονηρά γυναῖκα εἶναι πικροτέρα και ἀπὸ αὐτὸν τον θάνατον. Εἶναι παγὶς δια τον ἄνδρα. Η καρδία της εἶναι παγὶς και δίκτυον δι' αὐτὸν και τα χέρια της εἶναι αλυσίδες. Ο ευσεβὴς ἐνώπιον του Θεοῦ θα γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτὴν, ἐνὼ ο αμαρτωλὸς θα συλληφθῇ εἰς τα δίκτυά της.
- Εκκλ. 7,27 ἰδὲ τοῦτο εὔρον, εἶπεν ὁ ἐκκλησιαστής, μία τῇ μιᾷ τοῦ εὐρεῖν λογισμόν,
- Εκκλ. 7,27 Ἰδοὺ ὅτι ευρήκα αὐτό, λέγει ο Εκκλησιαστής, αντιπαραβάλλων την μίαν περίπτωσιν πρὸς την ἄλλην, δια να καταλήξω εἰς αὐτό το συμπέρασμα.
- Εκκλ. 7,28 ὃν ἐπεζήτησεν ἡ ψυχὴ μου καὶ οὐχ εὔρον· καὶ ἄνθρωπον ἓνα ἀπὸ χιλίων εὔρον καὶ γυναῖκα ἐν πᾶσι τούτοις οὐχ εὔρον.
- Εκκλ. 7,28 Αὐτό το ὁποῖον ἀπ' ἀρχῆς ηρεύνησε να εὖρη η διάνοιά μου, δεν το ευρήκε. Ευρήκα ἄνδρα καλὸν μεταξύ χιλίων, γυναῖκα ὁμως καλὴν μεταξύ ὅλων δεν ευρήκα.
- Εκκλ. 7,29 πλὴν ἰδὲ τοῦτο εὔρον, ὃ ἐποίησεν ὁ Θεὸς σὺν τὸν

ἄνθρωπον εὐθῆ, καὶ αὐτοὶ ἐζήτησαν λογισμοὺς πολλούς.

Εκκλ. 7,29 Ἰδοὺ ὁμως ὅτι ευρήκα και κάτι ἄλλο· ὅτι δηλαδη ο Θεός εδημιούργησε τον ἄνθρωπον ευθύν αγαθόν. Οι ἄνθρωποι ὁμως ἐξέκλιναν εἰς πολλούς πονηροὺς λογισμοὺς και πονηράς ἐπιθυμίας και διέφθειραν τον εαυτὸν των.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 8

Εκκλ. 8,1 Τίς οἶδε σοφούς; καὶ τίς οἶδε λύσιν ῥήματος; σοφία ἀνθρώπου φωτιεῖ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἀναιδὴς προσώπῳ αὐτοῦ μισηθήσεται.

Εκκλ. 8,1 Ποιὸς γνωρίζει σοφούς ἀνθρώπους; Και ποιὸς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς σοφούς ἠμπορεῖ να δώσῃ ἀπάντησιν και λύσιν εἰς αὐτὸ το ἐρώτημα, εἰς αὐτὴν τὴν ἀπορίαν; Ἡ σοφία φωτίζει και λάμπει στο πρόσωπον του συνετοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀδιάντροπος ὁμως κατὰ τὴν ἐμφάνισιν και τὴν συμπεριφορὰν γίνεται μισητὸς και ἀποκρουστικὸς, διότι του ἐλλεῖπει ἡ σύνεσις και ἡ σοφία.

Εκκλ. 8,2 στόμα βασιλέως φύλαξον καὶ περὶ λόγου ὄρκου Θεοῦ μὴ σπουδάσῃς.

Εκκλ. 8,2 Πρόσεχε τὰς διαταγὰς, που ἐξέρχονται ἀπὸ το στόμα του βασιλέως, διότι δι' αὐτὰς ἐδώσες ἐνώπιον του Θεοῦ ὅρκον, ὅτι δηλαδὴ θα τὰς τηρήσῃς.

Εκκλ. 8,3 ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ πορεύσῃ, μὴ στήῃς ἐν λόγῳ πονηρῷ· ὅτι πᾶν ὃ ἐὰν θελήσῃ, ποιήσῃ,

Εκκλ. 8,3 Παραμέρισε ἀπὸ ἐμπρός του και μὴ πάρῃς καμμίαν πονηρὰν ἀπόφασιν ἐναντίον του, διότι ο βασιλεὺς ἐκεῖνο, που θα θελήσῃ να κάμῃ, θα το κάμῃ.

Εκκλ. 8,4 καθὼς βασιλεὺς ἐξουσιάζων, καὶ τίς ἐρεῖ αὐτῷ· τί ποιεῖς;

Εκκλ. 8,4 Σαν βασιλεὺς που εἶναι, ἔχει μεγάλην ἐξουσίαν. Ποιὸς δε

- Εκκλ. 8,5 ημπορεί να εἴπῃ εἰς αὐτόν· “τι εἶναι αὐτό που κάνεις;”
ὁ φυλάσσων ἐντολήν οὐ γινώσεται ῥῆμα πονηρόν, καὶ
καιρὸν κρίσεως γινώσκει καρδία σοφοῦ·
- Εκκλ. 8,5 Ἀκόμῃ περισσότερον ἐκεῖνος, ο ὁποῖος προσέχει καὶ τηρεῖ
τας ἐντολάς του βασιλέως του Θεοῦ, δεν θα δοκιμάσῃ κάτι
το κακόν. Ἡ καρδία του συνετοῦ ἀνθρώπου τον
πληροφορεῖ, ὅτι ὑπάρχει καιρὸς κρίσεως δια κάθε
ἀνθρωπον.
- Εκκλ. 8,6 ὅτι παντὶ πράγματι ἐστὶ καιρὸς καὶ κρίσις, ὅτι γινώσις
τοῦ ἀνθρώπου πολλή ἐπ’ αὐτόν·
- Εκκλ. 8,6 Δια κάθε ἔργον ἀνθρώπου ὑπάρχει ο κατάλληλος καιρὸς
της κρίσεως διότι ἡ περὶ του ἀνθρώπου γινώσις του Θεοῦ
εἶναι πλουσία καὶ πλήρης.
- Εκκλ. 8,7 ὅτι οὐκ ἔστι γινώσκων τί τὸ ἐσόμενον ὅτι καθὼς ἔσται
τίς ἀναγγελεῖ αὐτῷ;
- Εκκλ. 8,7 Δεν ὑπάρχει, δε κανεῖς ἀπὸ τους ἀνθρώπους, που να
γνωρίζῃ τι θα γίνῃ στο μέλλον· καὶ ποιὸς δύναται να
αναγγεῖλῃ αὐτό στον ἀνθρωπον;
- Εκκλ. 8,8 οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος ἐξουσιάζων ἐν πνεύματι τοῦ
κωλύσαι σὺν τὸ πνεῦμα· καὶ οὐκ ἔστιν ἐξουσία ἐν
ἡμέρᾳ θανάτου, καὶ οὐκ ἔστιν ἀποστολή ἐν ἡμέρᾳ
πολέμου, καὶ οὐ διασώσει ἀσέβεια τὸν παρ’ αὐτῆς.
- Εκκλ. 8,8 Δεν ὑπάρχει ἀνθρωπος, ο ὁποῖος να ἔχῃ τέτοιαν δύναμιν
πνεύματος, ὥστε να ἐμποδίσῃ τον θάνατον, να ἐμποδίσῃ
την ἐκδημίαν του πνεύματός του. Καμμίαν δύναμιν καὶ
ἐξουσίαν δεν ἔχει ο ἀνθρωπος ὡς πρὸς την ἡμέραν του
θανάτου του. Καὶ δεν ὑπάρχει καμμία υπεκφυγή καὶ
ἐξαίρεσις κατὰ την τελευταίαν μάχην της ζωῆς πρὸς τον
θάνατον. Ἡ δε ἀσέβεια δεν ἡμπορεῖ κατὰ κανένα λόγον καὶ
τρόπον να σώσῃ τον ἀσεβῆ ἀνθρωπον.
- Εκκλ. 8,9 καὶ σὺν πᾶν τοῦτο εἶδον καὶ ἔδωκα τὴν καρδίαν μου εἰς
πᾶν τὸ ποίημα, ὃ πεποιῆται ὑπὸ τὸν ἥλιον, τὰ ὅσα

ἐξουσιάσατο ὁ ἄνθρωπος ἐν ἀνθρώπῳ τοῦ κακῶσαι αὐτόν.

Εκκλ. 8,9 Ηρεύνησα και εγνώρισα ὅλα αὐτά. Με την ψυχὴν και την διάνοιάν μου εμελέτησα ὅλα, ὅσα ἔχουν γίνεи κάτω ἀπὸ τον ἥλιον, και μάλιστα τας καταπιέσεις και καταδυναστεύσεις ενός ἀνθρώπου εναντίον ἄλλου ἀνθρώπου, ὥστε να βλάψη αὐτόν.

Εκκλ. 8,10 καὶ τότε εἶδον ἀσεβεῖς εἰς τάφους εἰσαχθέντας, καὶ ἐκ τοῦ ἁγίου, καὶ ἐπορεύθησαν καὶ ἐπηνέθησαν ἐν τῇ πόλει, ὅτι οὕτως ἐποίησαν· καὶ γε τοῦτο ματαιότης.

Εκκλ. 8,10 Καθ' ὅλον το διάστημα της ζωῆς μου εἶδα ἐπίσης ἀσεβεῖς ἄρχοντας, που εἶχον μεγάλας ιερατικάς θέσεις, να κηδεύωνται και ενταφιάζωνται με τιμὰς. Και μολονότι αὐτοί, καθ' ὃν χρόνον ἐζούσαν διέπραξαν ἀσεβείας, ἐνκωμιάσθησαν εἰς την πόλιν, διότι τάχα ἐπραξαν πολλὰ καλὰ ἔργα. Αὐτό ὁμως εἶναι ψευδολογία και ματαιότης.

Εκκλ. 8,11 ὅτι οὐκ ἔστι γινομένη ἀντίρρῃσις ἀπὸ τῶν ποιούντων τὸ πονηρὸν ταχύ· διὰ τοῦτο ἐπληροφορήθη καρδία υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐν αὐτοῖς τοῦ ποιῆσαι τὸ πονηρὸν.

Εκκλ. 8,11 Επειδὴ δεν γίνεται ἐλεγχος και δεν ἐπακολουθεῖ ἀμεσος τιμωρία ἐκείνων, οἱ οἱποῖοι διαπράττουν τὸ πονηρὸν, δια τούτο ἐνεθαρρύνθη και ἐπείσθη ἡ καρδία των ἀνθρώπων αὐτῶν στο να διαπράττη ἀφόβως τὸ κακόν.

Εκκλ. 8,12 ὃς ἥμαρτεν, ἐποίησε τὸ πονηρὸν ἀπὸ τότε καὶ ἀπὸ μακρότητος αὐτῶν· ὅτι καὶ γε γινώσκω ἐγὼ ὅτι ἐστὶν ἀγαθὸν τοῖς φοβουμένοις τὸν Θεόν, ὅπως φοβῶνται ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ.

Εκκλ. 8,12 Καίτοι ο ἀμαρτωλὸς ἡμάρτησε και διέπραξε τὸ κακόν ἀπ' ἀρχῆς και καθ' ὅλον το διάστημα της ζωῆς του, χωρὶς να τιμωρηθῇ, παρ' ὅλον τούτο ἐγὼ γνωρίζω ὅτι τα ἀγαθὰ και ἡ εὐτυχία υπάρχουν εἰς ἐκείνους, που φοβούνται τον Θεόν. Τούτο δε τὸ λέγω και τὸ διακηρύσσω, δια να μάθουν και

άλλοι να ευλαβούνται και να σέβονται τον Θεόν.

Εκκλ. 8,13 καὶ ἀγαθὸν οὐκ ἔσται τῷ ἀσεβεῖ, καὶ οὐ μακρυνεῖ
ἡμέρας ἐν σκιᾷ ὃς οὐκ ἔστι φοβούμενος ἀπὸ προσώπου
τοῦ Θεοῦ.

Εκκλ. 8,13 Εἰς τον ασεβή δεν υπάρχει ούτε και θα υπάρξη ευτυχία. Δεν
θα ἴδη ἡμέρας μακράς ἐν ησυχία εκείνος, ο οποίος δεν
φοβείται τον Θεόν.

Εκκλ. 8,14 ἔστι ματαιότης, ἣ πεποιῆται ἐπὶ τῆς γῆς, ὅτι εἰσὶ δίκαιοι
ὅτι φθάνει ἐπ' αὐτοὺς ὡς ποῖημα τῶν ἀσεβῶν, καὶ εἰσὶν
ἀσεβεῖς ὅτι φθάνει πρὸς αὐτοὺς ὡς ποῖημα τῶν
δικαίων· εἶπα ὅτι καὶ γε τοῦτο ματαιότης.

Εκκλ. 8,14 Συμβαίνει ένα παράδοξον και εκ πρώτης ὄψεως
αντιφατικόν γεγονός ἐδῶ εἰς την γην· ὅτι δηλαδή υπάρχουν
πολλοὶ δίκαιοι, στους οποίους ἐπέρχονται ὅσα θα ἄπρεπε να
επέλθουν ἐναντίον των ασεβῶν. Και υπάρχουν ἐξ ἀντιθέτου
ασεβεῖς, οἱ οἱ ἀπολαμβάνουν αὐτὰ τα ὁποῖα ἔπρεπε να
ἀπολαύσουν οἱ δίκαιοι. Εἶπα λοιπὸν και ἐγὼ ὅτι αὐτὸ εἶναι
ένα πρᾶγμα παράδοξον και ἀπρεπον.

Εκκλ. 8,15 καὶ ἐπήνεσα ἐγὼ σὺν τὴν εὐφροσύνην, ὅτι οὐκ ἔστιν
ἀγαθὸν τῷ ἀνθρώπῳ ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὅτι εἰ μὴ φαγεῖν
καὶ τοῦ πιεῖν καὶ τοῦ εὐφρανθῆναι, καὶ αὐτὸ
συμπροσέσται αὐτῷ ἐν μόχθῳ αὐτοῦ ἡμέρας ζωῆς
αὐτοῦ, ὅσας ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Εκκλ. 8,15 Δια τοῦτο ἐγὼ ἐξεθείασα και ἐπροτίμησα την ευτυχίαν.
Διότι δεν υπάρχει ἄλλο ἀγαθὸν στον ἀνθρωπον κάτω ἀπὸ
τον ἥλιον παρὰ μόνον το να φάγη, το να πῖη και το πως θα
ευφρανθῇ. Αὐτὴ δε η ευφροσύνη θα του συμπαρασταθῇ εἰς
τας πλήρεις κόπου και ταλαιπωρίας ἡμέρας της ζωῆς του,
ὅσας βέβαια ο Θεὸς θα του χαρίσῃ κάτω ἀπὸ τον ἥλιον.

Εκκλ. 8,16 Ἐν οἷς ἔδωκα τὴν καρδίαν μου τοῦ γινῶναι τὴν σοφίαν
καὶ τοῦ ἰδεῖν τὸν περισπασμὸν τὸν πεποιημένον ἐπὶ τῆς
γῆς, ὅτι καὶ ἐν ἡμέρᾳ καὶ ἐν νυκτὶ ὕπνον ὀφθαλμοῖς

αὐτοῦ οὐκ ἔστι βλέπων.

Εκκλ. 8,16

Ακόμη δε ἐγὼ ἐπάνω εἰς τὰ πράγματα με ὅλην μου την ψυχὴν καὶ την καρδίαν ἐπεχείρησα νὰ γνωρίσω σαφῶς καὶ νὰ κατανοήσω τοὺς κόπους καὶ τὰς ταλαιπωρίας τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς καὶ την αἰτίαν αὐτῶν. Διότι κάθε συνετὸς ἄνθρωπος ἀγρυπνεῖ ἡμέραν καὶ νύκτα διὰ την λύσιν αὐτοῦ τοῦ προβλήματος.

Εκκλ. 8,17

καὶ εἶδον σὺν πάντα τὰ ποιήματα τοῦ Θεοῦ, ὅτι οὐ δυνήσεται ἄνθρωπος τοῦ εὐρεῖν σὺν τὸ ποῖημα τὸ πεποιημένον ὑπὸ τὸν ἥλιον. ὅσα ἂν μοχθήσῃ ἄνθρωπος τοῦ ζητῆσαι, καὶ οὐχ εὐρήσει· καὶ γε ὅσα ἂν εἴπῃ σοφὸς τοῦ γινῶναι, οὐ δυνήσεται τοῦ εὐρεῖν.

Εκκλ. 8,17

Παρατήρησα, λοιπὸν, ὅτι ὅλα ὅσα συμβαίνουν εἰς την ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ὅσα γενικῶς γίνονται ὑπὸ τὸν ἥλιον, δεν θα ἠμπορέσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ τα κατανοήσῃ, νὰ τα ἐρμηνεύσῃ καὶ νὰ τα αἰτιολόγησῃ πλήρως. Ὅσον καὶ ἀν κοπιᾷ ὁ ἄνθρωπος εἰς την ἐρευνάν του, δεν θα εὐρὴ λύσιν. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ σοφὸς ὅσα καὶ ἀν εἴπῃ ὅτι γνωρίζει ἐπάνω στο ζήτημα αὐτό, δεν θα εὐρὴ καὶ δεν θα παρουσιάσῃ την ἀπολύτως ικανοποιητικὴν λύσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 9

Εκκλ. 9,1

Ὅτι σύμπαν τοῦτο ἔδωκα εἰς καρδίαν μου, καὶ καρδία μου σὺν πᾶν εἶδε τοῦτο, ὡς οἱ δίκαιοι καὶ οἱ σοφοὶ καὶ αἱ ἐργασίαι αὐτῶν ἐν χειρὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ γε ἀγάπην καὶ γε μῖσος οὐκ ἔστιν εἰδὼς ὁ ἄνθρωπος· τὰ πάντα πρὸ προσώπου αὐτῶν, ματαιότης ἐν τοῖς πᾶσι.

Εκκλ. 9,1

Εἰς ὅλα τὰ περὶ ἐμέ ἐστρεψα την προσοχήν μου. Ὅλα τὰ ἐμελέτησεν ὁ νοὺς καὶ ἡ καρδία μου καὶ εἶδα τοῦτο· ὅτι

δηλαδή οι δίκαιοι και οι σοφοί, όπως επίσης και τα έργα των, ευρίσκονται βεβαίως στο χέρι και την προστασίαν του Θεού. Ο άνθρωπος όμως δεν γνωρίζει εις βάθος και πλάτος ούτε την αγάπην και τας συνεπείας της, ούτε το μίσος και τας συνεπείας του. Ολα είναι άγνωστα και ενδεχόμενα ενώπιόν των. Ματαιότης, λοιπόν, υπάρχει εις όλα τα πράγματα.

Εκκλ. 9,2

συνάντημα ἔν τῳ δικαίῳ καὶ τῳ ἀσεβεῖ, τῳ ἀγαθῳ καὶ τῳ κακῳ καὶ τῳ καθαρῳ καὶ τῳ ἀκαθάρτῳ καὶ τῳ θυσιάζοντι καὶ τῳ μὴ θυσιάζοντι· ὡς ὁ ἀγαθός, ὡς ὁ ἁμαρτάνων· ὡς ὁ ὀμνύων, καθὼς ὁ τὸν ὄρκον φοβούμενος.

Εκκλ. 9,2

Κοινή συνάντησις και κοινή τύχη επιφυλάσσεται στον δίκαιον και στον ασεβή, στον αγαθόν και στον κακόν, στον νομικώς καθαρόν και στον νομικώς ακάθαρτον· εις εκείνον ο οποίος προσφέρει θυσίας, και εις εκείνον ο οποίος δεν θυσιάζει τίποτε. Οπως ο αγαθός, έτσι και εκείνος που καταπατεί το θέλημα του Θεού. Οπως εκείνος που ορκίζεται ψευδώς, έτσι και εκείνος που ευλαβείται και φοβείται τον όρκον.

Εκκλ. 9,3

τοῦτο πονηρὸν ἐν παντὶ πεποιημένῳ ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὅτι συνάντημα ἔν τοῖς πᾶσι· καὶ γε καρδία υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐπληρώθη πονηροῦ, καὶ περιφέρεια ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἐν ζωῇ αὐτῶν, καὶ ὀπίσω αὐτῶν πρὸς τοὺς νεκρούς.

Εκκλ. 9,3

Εἶναι ἀδίκον και σκανδαλώδες να ἔχουν ὅλοι και ὅλα την αὐτὴν τύχην, και κοινὴ συνάντησις να ὑπάρχη δι' ὅλους τους ἀνθρώπους. Ενεκα τούτου ἐγέμισεν ἀπὸ κακόν και ἐπλώθη η καρδία του ἀνθρώπου. Παραφέρεται και ορμά προς το κακόν η καρδία των ἀνθρώπων, ἐν ὅσω ζουν, και ἀποθνήσκοντες κατευθύνονται προς τους νεκρούς στον ἀδην.

- Εκκλ. 9,4 ὅτι τίς ὃς κοινωνεῖ πρὸς πάντας τοὺς ζῶντας; ἔστιν ἐλπίς, ὅτι ὁ κύων ὁ ζῶν, αὐτὸς ἀγαθὸς ὑπὲρ τὸν λέοντα τὸν νεκρόν.
- Εκκλ. 9,4 Διότι ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐπικοινωνεῖ με ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, που ζουν εἰς τὴν γην; Αὐτὸς που ζῇ· αὐτὸς ἔχει τὴν ἐλπίδα τῆς ἐπικοινωνίας. Οταν ὁμως ἀποθάνῃ, χάνει τὴν ἐπικοινωνίαν τοῦ πρὸς τὴν γην. Διότι ἓνα ζωντανὸ σκυλί εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ ἓνα λέοντα μεγαλοπρεπὴ, ἀλλὰ νεκρόν.
- Εκκλ. 9,5 ὅτι οἱ ζῶντες γινώσκονται ὅτι ἀποθανοῦνται, καὶ οἱ νεκροὶ οὐκ εἰσὶ γινώσκοντες οὐδέν· καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς ἔτι μισθός, ὅτι ἐπελήσθη ἡ μνήμη αὐτῶν·
- Εκκλ. 9,5 Οἱ ζωντανοὶ γνωρίζουν, ὅτι ὁποσδήποτε θα ἀποθάνουν. Οἱ νεκροὶ δὲν γνωρίζουν τίποτε σχετικῶς με τοὺς ζωντανούς. Εἰς τοὺς νεκρούς δὲν ὑπάρχει πλέον πιθανότης ἀμοιβῆς, ὅπως υπήρχε, ὅταν εὐρίσκοντο εἰς τὴν γην. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐλησμονήθη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.
- Εκκλ. 9,6 καὶ γε ἀγάπη αὐτῶν καὶ γε μῖσος αὐτῶν καὶ γε ζῆλος αὐτῶν ἤδη ἀπώλετο, καὶ γε μερὶς οὐκ ἔστιν αὐτοῖς ἔτι εἰς τὸν αἰῶνα ἐν παντὶ τῷ πεποιημένῳ ὑπὸ τὸν ἥλιον.
- Εκκλ. 9,6 Ἡ ἀγάπη τῶν καὶ τὰ μίσση τῶν, ὅπως καὶ ἡ μεταξὺ τῶν ζηλοφθονία, ἔχουν ἤδη εξαφανισθῇ καὶ δὲν ἔχουν αὐτοὶ καμμίαν πλέον συμμετοχὴν εἰς κάθε τι, τὸ ὁποῖον συμβαίνει εἰς τὴν υφήλιον.
- Εκκλ. 9,7 Δεῦρο φάγε ἐν εὐφροσύνῃ τὸν ἄρτον σου καὶ πίε ἐν καρδίᾳ ἀγαθῇ οἶνόν σου, ὅτι ἤδη εὐδόκησεν ὁ Θεὸς τὰ ποιήματά σου.
- Εκκλ. 9,7 Ελα, λοιπόν, ἄνθρωπε, φάγε με ευχαρίστησιν τὰ φαγητά σου καὶ πίε με καλὴ καρδίᾳ τὸν οἶνό σου, διότι ὁ Θεὸς ἠθέλησε καὶ ἠυλόγησε τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου.
- Εκκλ. 9,8 ἐν παντὶ καιρῷ ἔστωσαν ἱμάτιά σου λευκά, καὶ ἔλαιον ἐπὶ κεφαλῆς σου μὴ ὑστερησάτω.

- Εκκλ. 9,8 Παντοτε να ενδύεσαι με λευκά ωραία ενδύματα, και το μυρωμένον έλαιον ας μη λείψη από την κεφαλήν σου.
- Εκκλ. 9,9 καὶ ἰδὲ ζωὴν μετὰ γυναικός, ἧς ἠγάπησας, πάσας τὰς ἡμέρας ζωῆς ματαιότητός σου τὰς δοθείσας σοι ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὅτι αὐτὸ μερίς σου ἐν τῇ ζωῇ σου καὶ ἐν τῷ μόχθῳ σου, ὃ σὺ μοχθεῖς ὑπὸ τὸν ἥλιον.
- Εκκλ. 9,9 Γνώρισε και απόλαυσε την καλήν ζωήν με την γυναίκα, την οποίαν ηγάπησες, καθ' όλας τας ημέρας της προσκαίρου αυτής ζωῆς σου, αι οποίαι σου εδόθησαν να ζης εις την γην ὑπὸ τον ἥλιον. Διότι τα αγαθά αυτά σου εδόθησαν ως μερίδιον και κληρονομία σου από τον Θεόν. Αυτά, δια τα οποία και συ ειργάσθης με κόπον και μόχθον εις την γην.
- Εκκλ. 9,10 πάντα, ὅσα ἂν εὖρη ἡ χεὶρ σου τοῦ ποιῆσαι, ὡς ἡ δύναμίς σου ποιήσον, ὅτι οὐκ ἔστι ποίημα καὶ λογισμὸς καὶ γνῶσις καὶ σοφία ἐν ᾗδῃ, ὅπου σὺ πορεύῃ ἐκεῖ.
- Εκκλ. 9,10 Ολα ὅσα εἶναι του χεριού σου και ημπορεῖς να τα κάμης, κάμε τα με ὅλην σου την δραστηριότητα. Διότι στον ἄδην, ὅπου και συ κατευθύνεσαι, ὅπως ὅλοι οι ἄνθρωποι, δεν ὑπάρχει δυνατότης δια κανένα ἔργον, οὔτε δια σχέδιον, οὔτε γνώσις και σοφία, ὅπως ὑπάρχει εις την γην.
- Εκκλ. 9,11 Ἐπέστρεψα καὶ εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον ὅτι οὐ τοῖς κούφοις ὁ δρόμος καὶ οὐ τοῖς δυνατοῖς ὁ πόλεμος καὶ γε οὐ τῷ σοφῷ ἄρτος καὶ γε οὐ τοῖς συνετοῖς πλοῦτος καὶ γε οὐ τοῖς γινώσκουσι χάρις, ὅτι καιρὸς καὶ ἀπάντημα συναντήσεται τοῖς πᾶσιν αὐτοῖς.
- Εκκλ. 9,11 Παλιν ἐγὼ παρετήρησα με προσοχήν εις την γην κάτω από τον ἥλιον και εἶδα ὅτι πολλές φορές δεν υπερέχουν στον δρόμον οι ταχείς τους πόδας και ελαφροί, οὔτε η νίκη δίδεται κατὰ τους πολέμους στους δυνατούς, ἀκομη δε και ο ἄρτος δεν δίδεται στον σοφόν οὔτε ο πλοῦτος στον συνετόν· οὔτε αναγνωρίζεται καμμία χάρις και εκτίμησις στους ἔχοντας γνώσιν. Υπάρχουν περιστάσεις, κατὰ τας ο ποίας

- αυτοί θα συναντήσουν δυσκολίας και εναντιότητας.
- Εκκλ. 9,12 ὅτι καὶ γε οὐκ ἔγνω ὁ ἄνθρωπος τὸν καιρὸν αὐτοῦ· ὡς οἱ ἰχθύες οἱ θηρευόμενοι ἐν ἀμφιβλήστρω κακῶ καὶ ὡς ὄρνεα τὰ θηρευόμενα ἐν παγίδι, ὡς αὐτὰ παγιδεύονται οἱ υἱοὶ τοῦ ἀνθρώπου εἰς καιρὸν πονηρὸν, ὅταν ἐπιπέσῃ ἐπ' αὐτοὺς ἄφνω.
- Εκκλ. 9,12 Ο ἄνθρωπος, βεβαίως, δεν γνωρίζει, τι θα του συμβῇ κατὰ τας ἡμέρας της ζωῆς του. Ὅπως τα ψάρια συλλαμβάνονται στο ολέθριον δι' αὐτὰ δίκτυον, ὅπως τα πτηνὰ συλλαμβάνονται εἰς την παγίδα, ἔτσι και οἱ ἄνθρωποι παγιδεύονται εἰς κάποια μοιραία και κακὴν στιγμὴν, ὅταν ἐπέλθῃ ἐναντίον των αἰφνίδιος ὁ κίνδυνος, ὁ θάνατος.
- Εκκλ. 9,13 Καὶ γε τοῦτο εἶδον σοφίαν ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ μεγάλη ἐστὶ πρὸς με·
- Εκκλ. 9,13 Εἶδα ἀκόμη και κάτι ἄλλο, που συμβαίνει εἰς την γην ὑπὸ τον ἥλιον, και το ὁποῖον κατ' ἐμέ εἶναι μεγάλη σοφία.
- Εκκλ. 9,14 πόλις μικρὰ καὶ ἄνδρες ἐν αὐτῇ ὀλίγοι, καὶ ἔλθῃ ἐπ' αὐτὴν βασιλεὺς μέγας καὶ κυκλώσῃ αὐτὴν καὶ οἰκοδομήσῃ ἐπ' αὐτὴν χάρακας μεγάλους·
- Εκκλ. 9,14 Ἐναντίον μιας μικρὰς πόλεως, μέσα εἰς την ὁποίαν οἱ υπερασπισταὶ της ἄνδρες ἦσαν ὀλίγοι, ἐπῆλθεν ενας μέγας βασιλεὺς. Την περιεκύκλωσε, ἀνῆγειρε γύρω ἀπὸ αὐτὴν χαρακώματα και ἐτοποθέτησε μεγάλας πολιορκητικὰς μηχανάς.
- Εκκλ. 9,15 καὶ εὗρῃ ἐν αὐτῇ ἄνδρα πένητα σοφόν, καὶ διασώσῃ αὐτὸς τὴν πόλιν ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ· καὶ ἄνθρωπος οὐκ ἐμνήσθη σὺν τοῦ ἀνδρὸς τοῦ πένητος ἐκείνου.
- Εκκλ. 9,15 Εὐρέθηκε ὁμως μέσα εἰς την πόλιν αὐτὴν νέας ἄνθρωπος πτωχὸς και ἄσημος, συνετὸς ὁμως, και διέσωσε την πόλιν με την ικανότητά του. Αὐτὸν ὁμως τον πτωχόν, ἀλλὰ σοφόν, ἄνθρωπον κανεῖς κατόπιν δεν τον ἐνεθυμήθη
- Εκκλ. 9,16 καὶ εἶπα ἐγὼ· ἀγαθὴ σοφία ὑπὲρ δύναμιν, καὶ σοφία τοῦ

πένητος ἐξουδενωμένη, καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ οὐκ εἰσὶν ἀκουόμενοι.

Εκκλ. 9,16 Εἶπα, λοιπόν, τότε ἐγὼ ἀπὸ μέσα μου· “ἀνωτέρα πάντων ἡ σοφία ἀπὸ τὴν δύναμιν”, ἔστω καὶ ἂν εἶδα νὰ καταφρονῇται ἡ σοφία τοῦ πτωχοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου καὶ οἱ λόγοι τοῦ νὰ μὴ εἰσακούωνται πλῆον.

Εκκλ. 9,17 λόγοι σοφῶν ἐν ἀναπαύσει ἀκούονται ὑπὲρ κραυγὴν ἐξουσιαζόντων ἐν ἀφροσύναις.

Εκκλ. 9,17 Οἱ λόγοι πάντως τῶν σοφῶν ἀκούονται με ἡρεμίαν καὶ ευχαριστησιν, καὶ προτιμῶνται ἀπὸ τὰς κραυγὰς τῶν ἀρχόντων, οἱ οἱποῖοι ἀσκοῦν τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀσυνέτως.

Εκκλ. 9,18 ἀγαθὴ σοφία ὑπὲρ σκεὺς πολέμου, καὶ ἁμαρτάνων εἰς ἀπολέσει ἀγαθωσύνην πολλήν.

Εκκλ. 9,18 Προτιμότερα εἶναι ἡ σοφία καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ πολεμικὰ μέσα, ἐνῶ ἐνας ἁμαρτωλὸς καὶ ἀσύνετος εἶναι δυνατόν νὰ καταστρέψῃ πολλήν καὶ πολλῶν τὴν εὐτυχίαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 10

Εκκλ. 10,1 Μυῖαι θανατοῦσαι σαπριοῦσι σκευασίαν ἐλαίου ἡδύσματος· τίμιον ὀλίγον σοφίας ὑπὲρ δόξαν ἀφροσύνης μεγάλης,

Εκκλ. 10,1 Μυῖγες, πού ἐπόφησαν μέσα εἰς μυρωμένον ἔλαιον, το κανοῦν βρώμικον. Προτιμότερα εἶναι ἔστω καὶ ὀλίγη σοφία, ἀπὸ τὴν μεγάλην δόξαν τῶν ἀφρόνων.

Εκκλ. 10,2 καρδιά σοφοῦ εἰς δεξιὸν αὐτοῦ, καὶ καρδιά ἄφρονος εἰς ἀριστερὸν αὐτοῦ·

Εκκλ. 10,2 Ἡ καρδιά τοῦ σοφοῦ εἶναι πάντοτε εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ, σκέπτεται, δηλαδή, τὰ ὀρθὰ καὶ τὰ δίκαια. Ἡ καρδιά τοῦ ἀσυνέτου εἶναι εἰς τὰ ἀριστερά, σκέπτεται μωρὰ καὶ ἐπιβλαβή.

Εκκλ. 10,3	καὶ γε ἐν ὁδῷ ὅταν ἄφρων πορεύηται, καρδία αὐτοῦ ὑστερήσει, καὶ ἃ λογιεῖται πάντα ἀφροσύνη ἐστίν.
Εκκλ. 10,3	Και εις την πορείαν της καθημερινής του ζωής ο ασύνετος υστερεῖ εις ορθοφροσύνην, διότι ὅλα ὅσα συλλογίζεται εἶναι ἀνόητα και ασύνετα.
Εκκλ. 10,4	ἐὰν πνεῦμα τοῦ ἐξουσιάζοντος ἀναβῇ ἐπὶ σέ, τόπον σου μὴ ἀφῇς, ὅτι ἴαμα καταπαύσει ἁμαρτίας μεγάλας.
Εκκλ. 10,4	Εάν η οργή ενός ἀρχοντος εκσπάση και στραφή εναντίον σου, μη ταραχθῇς και μη δώσης αφορμήν, διότι η ηρεμία θα καταπαύση και θα προλάβη μεγάλα κακά.
Εκκλ. 10,5	ἔστι πονηρία, ἣν εἶδον ὑπὸ τὸν ἥλιον, ὡς ἀκούσιον ὃ ἐξῆλθεν ἀπὸ προσώπου ἐξουσιάζοντος·
Εκκλ. 10,5	Εἶδα εγὼ και ἓνα ἄλλο κακὸν κάτω ἀπὸ τον ἥλιον εις την γην· το γεγονὸς ὅτι ενας ἀρχων ἀπερισκέπτως ἐξουσιάζει και διατάσσει.
Εκκλ. 10,6	ἐδόθη ὁ ἄφρων ἐν ὕψει μεγάλοις, καὶ πλούσιοι ἐν ταπεινῷ καθήσονται.
Εκκλ. 10,6	Εις τους ασυνέτους δίδονται μερικὲς φορές υψηλά αξιώματα, ενώ αντιθέτως οι πλούσιοι κατὰ την γνώσιν και την σοφίαν κάθονται χαμηλότερα.
Εκκλ. 10,7	εἶδον δούλους ἐφ' ἵππους καὶ ἄρχοντας πορευομένους ὡς δούλους ἐπὶ τῆς γῆς.
Εκκλ. 10,7	Εἶδα δούλους να κάθονται επάνω εις μεγαλοπρεπεῖς ἵππους, και πρῶην ἀρχοντας να βαδίζουν με τα πόδια εις την γην ὡσάν δούλοι.
Εκκλ. 10,8	ὁ ὀρύσσω βόθρον εἰς αὐτὸν ἐμπεσεῖται, καὶ καθαιροῦντα φραγμόν, δῆξεται αὐτὸν ὄφιν.
Εκκλ. 10,8	Εκεῖνος, που σκάπτει λάκκον δια τον ἄλλον, θα πέση ο ἴδιος μέσα εις αὐτόν. Εκείνον ο οποίος κρημνίζει ἀδίκως τον ξηρότοιχον ἀπὸ τον αγρόν του γείτονός του, δεν αποκλείεται να τον δαγκώση το φίδι.
Εκκλ. 10,9	ἐξαίρων λίθους διαπονηθήσεται ἐν αὐτοῖς, σχίζων ξύλα

κινδυνεύσει ἐν αὐτοῖς.

Εκκλ. 10,9 Εκείνος που βγάζει και μεταφέρει λίθους, θα καταπονηθῇ. Και εκείνος που με το τσεκούρι σχίζει ξύλα, κινδυνεύει να κτυπηθῇ, αν δεν προσέξῃ.

Εκκλ. 10,10 ἐὰν ἐκπέσῃ τὸ σιδήριον, καὶ αὐτὸς πρόσωπον ἐτάραξε, καὶ δυνάμεις δυναμώσῃ, καὶ περισσεΐα τοῦ ἀνδρείου σοφία.

Εκκλ. 10,10 Εὰν πεταχθῇ το σίδερο ἀπὸ το στυλιάρι, θα τρομάξῃ ο ξυλοκόπος και θα στενοχωρηθῇ και θα καταβάλῃ προσπάθειας να διορθώσῃ το τσεκούρι του. Αυτό εἶναι σοφία και δραστηριότης του επιμελούς ξυλοκόπου.

Εκκλ. 10,11 ἐὰν δάκῃ ὄφεις ἐν οὐ ψιθυρισμῶ, καὶ οὐκ ἔστι περισσεΐα τῷ ἐπάδοντι.

Εκκλ. 10,11 Εὰν ενας οφιοδασμαστής δαγκωθῇ ἀπὸ το φίδι του, διότι δεν εἶπεν ὅπως ἐπρεπε τους μαγικούς ψιθυρισμούς, τίποτε πλέον δεν τον ωφελοῦν οι ψιθυρισμοί αυτοί.

Εκκλ. 10,12 λόγοι στόματος σοφοῦ χάρις, καὶ χεῖλη ἄφρονος καταποντιοῦσιν αὐτόν·

Εκκλ. 10,12 Τα λόγια του σοφοῦ δίδουν ευχαρίστησιν και χαράν. Εὖ τα λόγια του ἄφρονος θα καταποντίσουν και αὐτόν τον ἴδιον.

Εκκλ. 10,13 ἀρχὴ λόγων στόματος αὐτοῦ ἀφροσύνη, καὶ ἐσχάτη στόματος αὐτοῦ περιφέρεια πονηρά,

Εκκλ. 10,13 Απ' ἀρχῆς τα λόγια του ἄφρονος εἶναι ἀμυαλωσύνη, και ἕως τέλος εἶναι κακὴ και ἀνόητος παραφορά.

Εκκλ. 10,14 καὶ ὁ ἄφρων πληθύνει λόγους, οὐκ ἔγνω ἄνθρωπος τί τὸ γενόμενον, καὶ τί τὸ ἐσόμενον, ὅτι ὀπίσω αὐτοῦ, τίς ἀναγγελεῖ αὐτῷ;

Εκκλ. 10,14 Ο ασύνετος λέγει πάρα πολλά λόγια, εἶναι φλύαρος. Ο ἄνθρωπος δεν γνωρίζει ποιό εἶναι αὐτό που τώρα γίνεται, τι εἶναι ἐκεῖνο που θα γίνῃ στο μέλλον, διότι δεν υπάρχει και κανεὶς να του ἀποκαλύψῃ αὐτά.

Εκκλ. 10,15 μόχθος τῶν ἀφρόνων κοπῶσιν αὐτούς, ὃς οὐκ ἔγνω

τοῦ πορευθῆναι εἰς πόλιν.

- Εκκλ. 10,15 Ο κόπος της εργασίας καταδάλλει εύκολα τους ασυνέτους και ραθύμους. Ο άμυαλος και τεμπέλης δεν είναι ικανός ούτε εις την πόλιν να μεταβή, διότι φοβείται την κούρασιν.
- Εκκλ. 10,16 οὐαί σοι, πόλις, ἥς ὁ βασιλεὺς σου νεώτερος καὶ οἱ ἄρχοντές σου πρωῒ ἐσθίουσι.
- Εκκλ. 10,16 Αλλοίμονον εις σέ, πόλις, η οποία έχεις βασιλέα νεαρόν και άπειρον και της οποίας οι άρχοντες παρακάθηνται από πρωῒας εις συμπόσια.
- Εκκλ. 10,17 μακαρία σύ, γῆ, ἥς ὁ βασιλεὺς σου υἱὸς ἐλευθέρων καὶ οἱ ἄρχοντές σου πρὸς καιρὸν φάγονται ἐν δυνάμει καὶ οὐκ αἰσχυνθῆσονται.
- Εκκλ. 10,17 Ευτυχισμένη είσαι συ, η χώρα, που έχεις βασιλέα υἱόν ελευθέρων και ευσεβών ανθρώπων, οι δε άρχοντές σου τρώγουν με μέτρον εις την κατάλληλον ώραν. Αυτοί, βασιλεύς και άρχοντες, δεν θα εντροπιασθούν ποτέ.
- Εκκλ. 10,18 ἐν ὁκνηρίαις ταπεινωθήσεται ἡ δόκωσις, καὶ ἐν ἀργίᾳ χειρῶν στάξει ἡ οἰκία.
- Εκκλ. 10,18 Από την οκνηρίαν του οικοδεσπότη και των εργατών θα πέση η ξυλίνη σκέπη του σπιτιού. Και εξ αιτίας της τεμπελιάς των χειρών των η οικία θα σταλάζη.
- Εκκλ. 10,19 εἰς γέλωτα ποιοῦσιν ἄρτον καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον τοῦ εὐφρανθῆναι ζῶντας, καὶ τοῦ ἀργυρίου ταπεινώσει ἐπακούσεται τὰ πάντα.
- Εκκλ. 10,19 Οι ασύνετοι άρχοντες κατά το διάστημα της ζωής των παραθέτουν πλούσια φαγητά και οἶνον και πολύτιμα μύρα, δια να ευφραίνωνται, και γελούν. Με το αργύριόν των προσπαθούν να ταπεινώσουν και ταπεινώνουν τους πάντας και τα πάντα.
- Εκκλ. 10,20 καί γε ἐν συνειδήσει σου βασιλέα μὴ καταράσῃ, καὶ ἐν ταμείοις κοιτώνων σου μὴ καταράσῃ πλούσιον· ὅτι πετεινὸν τοῦ οὐρανοῦ ἀποίσει σὺν τὴν φωνήν σου, καὶ

ὁ ἔχων τὰς πτέρυγας ἀπαγγελεῖ λόγον σου.

Εκκλ. 10,20

Συ ὁμως οὔτε ἀπὸ μέσα σου μη σκεφθῆς και εἴπης κάτι κακόν εναντίον του βασιλέως· και στο εσωτερικώτερον δωμάτιόν σου, τον κοιτώνα σου, μη κατακρίνης τον πλούσιον ἄρχοντα. Διότι κάποιο πουλί του ουρανού θα μεταφέρῃ την κατηγορίαν σου προς αὐτόν. Ο πτερωτός αὐτός ἀγγελιαφόρος θα ἀναγγεῖλῃ εἰς ἐκείνον τα επικριτικά λόγια σου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 11

Εκκλ. 11,1

Ἀπόστειλον τὸν ἄρτον σου ἐπὶ πρόσωπον τοῦ ὕδατος, ὅτι ἐν πλήθει ἡμερῶν εὐρήσεις αὐτόν·

Εκκλ. 11,1

Σπείρε το σιτάρι σου κατὰ το φθινόπωρον στον καιρόν των βροχῶν. Επειτα δε ἀπὸ ὠρισμένον χρόνον θα μαζεύσης αὐτό πολὺ περισσότερον.

Εκκλ. 11,2

δὸς μερίδα τοῖς ἐπτὰ καὶ γε τοῖς ὀκτώ, ὅτι οὐ γινώσκεις τί ἔσται πονηρὸν ἐπὶ τὴν γῆν.

Εκκλ. 11,2

Μοίρασε το ψωμί σου εἰς πολλούς και εἰς ἀκόμη περισσοτέρους, που πεινοῦν. Διότι δεν γνωρίζεις, ποιά δυστυχία ἡμπορεῖ ἀργότερα να εὐρῃ και σε τον ἴδιον εἰς την γην αὐτήν.

Εκκλ. 11,3

ἐὰν πλησθῶσι τὰ νέφη ὑετοῦ, ἐπὶ τὴν γῆν ἐκχέουσι· καὶ ἐὰν πέσῃ ξύλον ἐν τῷ νότῳ καὶ ἐὰν ἐν τῷ βορρᾷ, τόπῳ, οὗ πεσεῖται τὸ ξύλον, ἐκεῖ ἔσται.

Εκκλ. 11,3

Εὰν πυκνωθοῦν τα νέφη και γεμίσουν τον ουρανόν, θα ἀναλυθοῦν εἰς βροχήν. Εὰν ἓνα δένδρον φυτευθῇ οπουδήποτε εἰς την γην, εἴτε στον βορρᾶν εἴτε στον νότον, ἐκεῖ θα υπάρχῃ, ἐκεῖ θα καρποφορή.

Εκκλ. 11,4

τηρῶν ἄνεμον οὐ σπερεῖ, καὶ βλέπων ἐν ταῖς νεφέλαις οὐ θερίσει.

- Εκκλ. 11,4 Εκείνος που προσέχει πολύ τους ανέμους και λεπτολογεί, ποτέ δεν θα σπείρη. Και εκείνος ο οποίος συνεχώς παρατηρεί τα σύννεφα, ποτέ δεν θα θερίση.
- Εκκλ. 11,5 ἐν οἷς οὐκ ἔστι γινώσκων τίς ἡ ὁδὸς τοῦ πνεύματος. ὥς ὅστ᾽ ἐν γαστρὶ κυοφορούσης, οὕτως οὐ γνώσῃ τὰ ποιήματα τοῦ Θεοῦ, ὅσα ποιήσῃ σὺν τὰ πάντα.
- Εκκλ. 11,5 Οπως ο άνθρωπος δεν γνωρίζει την κίνηση και την κατεύθυνση του ανέμου, δεν γνωρίζει πως διαμορφώνεται το σώμα και τα οστά του εμβρύου μέσα εις την κοιλίαν της μητρός του, ἔτσι δεν εἶναι εις θέσιν να γνωρίζῃ και τα θεία δημιουργήματα· πως, δηλαδή, ο Θεός εδημιούργησε και κυβερνά τα πάντα.
- Εκκλ. 11,6 ἐν τῷ πρωῒ σπείρον τὸ σπέρμα σου, καὶ εἰς ἐσπέραν μὴ ἀφέτω ἡ χεὶρ σου, ὅτι οὐ γινώσκεις ποῖον στοιχήσῃ, ἢ τοῦτο ἢ τοῦτο, καὶ ἐὰν τὰ δύο ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀγαθὰ.
- Εκκλ. 11,6 Σπείρε το σιτάρι σου κατὰ το διάστημα της ημέρας, και κατὰ την εσπέραν ἀκόμη ας μη σταματήσῃ το χέρι σου να σπέρνῃ. Διότι δεν γνωρίζεις, ποιοὶ σπόροι θα ευδοκιμήσουν αυτοὶ ἢ ἐκεῖνοι ἢ και οἱ δυο μαζί.
- Εκκλ. 11,7 καὶ γλυκὺ τὸ φῶς καὶ ἀγαθὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ βλέπειν σὺν τὸν ἥλιον·
- Εκκλ. 11,7 Ωραῖον και γλυκὺ εἶναι το φως. Ευχάριστον στους οφθαλμοὺς να βλέπουν τον ἥλιον, ευχάριστος ἡ ζωὴ δια τον ἄνθρωπον.
- Εκκλ. 11,8 ὅτι καὶ ἐὰν ἔτῃ πολλὰ ζήσεται ὁ ἄνθρωπος, ἐν πᾶσιν αὐτοῖς εὐφρανθήσεται καὶ μνησθήσεται τὰς ἡμέρας τοῦ σκότους, ὅτι πολλὰ ἔσονται· πᾶν τὸ ἐρχόμενον ματαιότης.
- Εκκλ. 11,8 Και ἐὰν πολλὰ χρόνια ζήσῃ ο ἄνθρωπος εις την γην, κατὰ το διάστημα ὅλων αὐτῶν των ἐτῶν θα ευφρανθῇ. Θα ενθυμῇται ὁμως και τας σκοτεινὰς ἡμέρας του θανάτου, αἱ ὁποῖαι θα εἶναι πολλαί, ἀπροσμέτρητοι. Ἀλλὰ κάθε τι, που

- συμβαίνει εις την ζωήν μας, είναι μάταιον και παροδικόν.
- Εκκλ. 11,9 Εύφραίνου, νεανίσκε, ἐν νεότητί σου, καὶ ἀγαθυνάτω σε ἡ καρδιά σου ἐν ἡμέραις νεότητός σου, καὶ περιπάτει ἐν ὁδοῖς καρδίας σου ἄμωμος καὶ μὴ ἐν ὁράσει ὀφθαλμῶν σου καὶ γνῶθι ὅτι ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἄξει σε ὁ Θεὸς ἐν κρίσει.
- Εκκλ. 11,9 Απόλαυσε λοιπόν, νεαρέ, την νεότητά σου, ας ευφρανθῇ ἡ καρδιά σου κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός σου· βάδιζε ὁμῶς τὰς οδοὺς, τὰς ὁποίας υπαγορεύει εἰς σε ἡ καρδιά σου, χωρὶς εκτροπᾶς, χωρὶς ψεγάδια. Μὴ παρασύρῃσαι ἀπὸ τὰς πρῶτας ἐντυπώσεις τῶν ὀφθαλμῶν σου. Ἐχε δε ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος σε βλέπει, θα σε κρίνῃ δι' ὅλα τὰ ἔργα σου.
- Εκκλ. 11,10 καὶ ἀπόστησον θυμὸν ἀπὸ καρδίας σου καὶ παράγαγε πονηρίαν ἀπὸ σαρκός σου, ὅτι ἡ νεότης καὶ ἡ ἄνοια ματαιότης.
- Εκκλ. 11,10 Διώξε τὸν θυμὸν ἀπὸ τὴν καρδίαν σου. Διώξε ἀπὸ κοντὰ σου τὰς πονηρὰς ἐπιθυμίας, διότι ἡ νεότης καὶ ἡ ἀμυαλωσύνη εἶναι ματαιότης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 12

- Εκκλ. 12,1 Καὶ μνήσθητι τοῦ κτίσαντός σε ἐν ἡμέραις νεότητός σου, ἕως ὅτου μὴ ἔλθωσιν ἡμέραι τῆς κακίας καὶ φθάσωσιν ἔτη, ἐν οἷς ἐρεῖς· οὐκ ἔστι μοι ἐν αὐτοῖς θέλημα·
- Εκκλ. 12,1 Κατὰ τὰ ἔτη τῆς νεότητός σου, καὶ πάντοτε, νὰ ἐνθυμῇσαι τὸν δημιουργόν σου, διὰ νὰ μὴ ἔλθουν ἡμέραι πόνου καὶ ταλαιπωρίας τοῦ γήρατος καὶ φθάσουν ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα θὰ πῇς· “δεν ἔχω πλέον τὴν θέλησιν καὶ τὴν δύναμιν δι' αὐτὰ τὰ πράγματα, διὰ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν υπακοήν πρὸς τὸν

Θεόν”.

Εκκλ. 12,2 ἕως οὗ μὴ σκοτισθῇ ὁ ἥλιος καὶ τὸ φῶς καὶ ἡ σελήνη καὶ οἱ ἀστέρες, καὶ ἐπιστρέψωσι τὰ νέφη ὀπίσω τοῦ ὕετοῦ·

Εκκλ. 12,2 Να ενθυμήσαι τον πλάστην σου, πριν σκοτισθούν δια σε ο ἥλιος, το φως, η σελήνη και οι αστέρες, και επανέλθουν ἔπειτα βαρυφορτωμένα πάλιν τα σύννεφα της βροχῆς και παραταθῇ ο χειμώνας της ζωῆς σου.

Εκκλ. 12,3 ἐν ἡμέρᾳ, ἥ ἂν σαλευθῶσι φύλακες τῆς οἰκίας καὶ διαστραφῶσιν ἄνδρες τῆς δυνάμεως, καὶ ἥργησαν αἱ ἀλήθουσαι, ὅτι ὠλιγώθησαν, καὶ σκοτάσουσιν αἱ βλέπουσαι ἐν ταῖς ὀπαῖς·

Εκκλ. 12,3 Κατὰ τας ημέρας των γηρατειών σου θα τρέμουν οι φύλακες του σώματός σου, τα χέρια σου, θα κυρτωθούν οι ὠμοί σου και θα αδυνατίσουν τα πόδια σου, τα οποία σαν ισχυροί άνδρες σε συγκρατούσαν. Τα δόντια σου, τα οποία ἄλλοτε ἄλεθαν τας τροφάς θα βραδύνουν στο ἄλεσμά των. Εμειναν ἄλλωστε λιγοστά, τα περισσότερα ἔπесαν. Αι κόραι των οφθαλμών σου, αι οποίαι ἀπὸ τις κόγχες των, σαν ἀπὸ παράθυρα, βλέπουν, θα καλυφθὺν ἀπὸ το σκοτάδι.

Εκκλ. 12,4 καὶ κλείσουσι θύρας ἐν ἀγορᾷ, ἐν ἀσθενείᾳ φωνῆς τῆς ἀληθούσης, καὶ ἀναστήσεται εἰς φωνὴν τοῦ στρουθίου, καὶ ταπεινωθήσονται πᾶσαι αἱ θυγατέρες τοῦ ᾄσματος·

Εκκλ. 12,4 Τότε τα θυρόφυλλα του στόματός σου, τα χεῖλη και αι σιαγόνες σου, θα κλεισθὺν και θα παύσουν να αγορεύουν. Η φωνή του στόματός σου θα αδυνατήσῃ, θα γίνῃ λεπτή σαν το λάλημα του στρουθίου. Τα αυτιά και η γλῶσσα σου, ὄργανα ἄλλοτε του τραγουδιού σου, θα αδυνατήσουν.

Εκκλ. 12,5 καὶ ἀπὸ ὕψους ὄψονται, καὶ θάμβοι ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ἀνθήσῃ τὸ ἀμύγδαλον, καὶ παχυνθῇ ἡ ἀκρίς, καὶ διασκεδασθῇ ἡ κάππαρις, ὅτι ἐπορεύθη ὁ ἄνθρωπος εἰς οἶκον αἰῶνος αὐτοῦ, καὶ ἐκύκλωσαν ἐν ἀγορᾷ οἱ

ΚΟΠΤΟΜΕΝΟΙ

- Εκκλ. 12,5 Θα βλέπουν τα γεροντικά μάτια με φόβον τον ανήφορον και θα θαμπώνουν στον δρόμον. Θα ανθηση η αμυγδαλιά, θα ασπρίση δηλαδή το κεφάλι του γέροντος. Τα ευκίνητα άλλοτε, ωσάν ακρίδες, πόδια του, θα γίνουν δυσκίνητα. Η όρεξις δια τα φαγητά και τας απολαύσεις της ζωής θα μειωθή στο ελάχιστον. Και ο άνθρωπος θα οδηγηθή πλέον εις την τελευταίαν επίγειον κατοικίαν του, τον τάφον. Θα τον περιστοιχίζουν πενθούντες οι οικείοι του και οι πληρωμένοι μοιρολογηταί.
- Εκκλ. 12,6 ἕως ὅτου μὴ ἀνατραπῇ τὸ σχοινίον τοῦ ἀργυρίου, καὶ συντριβῇ τὸ ἀνθέμιον τοῦ χρυσοῦ, καὶ συντριβῇ ὑδρία ἐπὶ τῇ πηγῇ, καὶ συντροχάσῃ ὁ τροχὸς ἐπὶ τὸν λάκκον,
- Εκκλ. 12,6 Λοιπόν, να ενθυμήσαι τον Πλάστην σου, πριν το πολύτιμον ασημένιο νήμα της ζωής σου κοπή, πριν συντριβή το χρυσό ανθοδοχείον του βίου σου, πριν σπάση η υδρία εις την πηγήν και το μαγγάνι ξεδιπλωθή και κινηθῇ ολοταχώς μέσα στο πηγάδι.
- Εκκλ. 12,7 καὶ ἐπιστρέψῃ ὁ χοῦς ἐπὶ τὴν γῆν, ὡς ἦν, καὶ τὸ πνεῦμα ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν Θεόν, ὃς ἔδωκεν αὐτό.
- Εκκλ. 12,7 Και τότε θα επιστρέψῃ πλέον το χῶμα, το σώμα δηλαδή, εις την γην, όπου και ὅπως ἦτο πριν πλασθῇ. Η ψυχὴ ὁμως θα επανέλθῃ στον Θεόν, ο οποίος την ἐπλασε και την ἔδωκε.
- Εκκλ. 12,8 ματαιότης ματαιότητων, εἶπεν ὁ ἐκκλησιαστής, τὰ πάντα ματαιότης.
- Εκκλ. 12,8 Και πάλιν ο Εκκλησιαστής λέγει και επαναλαμβάνει· ματαιότης ματαιότητων τα πάντα εἶναι ματαιότης.
- Εκκλ. 12,9 Καὶ περισσὸν ὅτι ἐγένετο ἐκκλησιαστής σοφός, ὅτι ἐδίδαξε γνῶσιν σὺν τὸν λαόν, καὶ οὐς ἐξιχνιάσεται κόσμιον παραβολῶν.
- Εκκλ. 12,9 Σοφὸς με το παραπάνω ἐγένεν ο Εκκλησιαστής, την δε σοφίαν του αὐτήν και γνώσιν την ἐδίδαξεν στον λαόν. Καθε

δε αὐτὶ ἀνθρώπου ἡμπορεῖ, εἰάν θέλῃ, νὰ ἐξερευνήσῃ καὶ ἐξιχνιάσῃ τὸν πλοῦτον τῶν ωραίων αὐτῶν παραβολῶν.

Εκκλ. 12,10

πολλὰ ἐζήτησεν ἐκκλησιαστὴς τοῦ εὐρεῖν λόγους θελήματος καὶ γεγραμμένον εὐθύτητος, λόγους ἀληθείας.

Εκκλ. 12,10

Πολλὰς ἐρεῦνας καὶ ἀναζητήσεις ἔκαμεν ὁ Ἐκκλησιαστὴς, διὰ νὰ εὕρῃ ωραίους καὶ ευαρέστους λόγους, καὶ νὰ καταγράψῃ τοὺς λόγους αὐτοῦς τῆς σοφίας καὶ ἀληθείας με ἀκρίβειαν καὶ εὐθύτητα.

Εκκλ. 12,11

Λόγοι σοφῶν ὡς τὰ βούκεντρα καὶ ὡς ἥλοι πεφυτευμένοι, οἳ παρὰ τῶν συνθεμάτων ἐδόθησαν ἐκ ποιμένος ἑνός

Εκκλ. 12,11

Οἱ λόγοι τῶν σοφῶν ὁμοιάζουν ὡσάν τὴν βουκέντραν, ποὺ κεντοῦν εἰς κίνησιν καὶ ἐργασίαν. Ὁμοιάζουν με καρφωμένα καρφιά διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀκροατοῦ. Οἱ σοφοὶ αὐτοὶ λόγοι ἀποτελοῦν συλλογὴν· τοὺς ἔχει δε ἐμπνεύσει ὁ εἷς καὶ μοναδικὸς ποιμὴν, ὁ Θεός.

Εκκλ. 12,12

καὶ περισσὸν ἐξ αὐτῶν. υἱὲ μου, φύλαξαι, τοῦ ποιῆσαι βιβλία πολλὰ· οὐκ ἔστι περασμός, καὶ μελέτη πολλὴ κόπωσης σαρκός.

Εκκλ. 12,12

Εἶναι αὐτοὶ ἀρκετοί. Παιδί μου, πρόσεξε, διὰ νὰ σε ὁδηγήσουν εἰς τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ καθήκοντος. Παιδί μου, πρόσεξε νὰ μὴ μαζέψῃς πολλὰ βιβλία. Δὲν τελειώνουν αὐτὰ ποτέ. Καὶ μὴ λησμονῇς, ὅτι ἡ πολλὴ μελέτη εἶναι καταπόνησις τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος.

Εκκλ. 12,13

Τέλος λόγου, τὸ πᾶν ἄκουε· τὸν Θεὸν φοβοῦ καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ φύλασσε, ὅτι τοῦτο πᾶς ὁ ἄνθρωπος.

Εκκλ. 12,13

Ἄς κατακλείσωμεν τὸν λόγον μας με τὸ σύνθημα· Ὅλα τὰ λόγια αὐτὰ ἀκούε τα· νὰ φοβῇσαι τὸν Θεόν, νὰ τηρῇς τὰς ἐντολὰς τοῦ, διότι εἰς αὐτὸ ἐγκέται ἡ ἀξία καὶ ὁ προορισμός παντός ἀνθρώπου.

Εκκλ. 12,14 ὅτι σύμπαν τὸ ποίημα ὁ Θεὸς ἄξει ἐν κρίσει, ἐν παντὶ
παρεωραμένῳ, ἐὰν ἀγαθὸν καὶ ἐὰν πονηρὸν.

Εκκλ. 12,14 Καὶ μὴ λησμονῆς ὅτι ὁ Θεὸς θα κρίνῃ ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς
πράξεις τῶν ἀνθρώπων, ὅσον ἀπόκρυφοι καὶ λησμονημένοι
ἀν εἶναι αὐταί· τόσον τὰς καλὰς ὅσον καὶ τὰς κακὰς.